

FİLİSTİN,
İSLAMÎ
DİRENİŞ
ve

AKSA
TUFANI

el-Mustafa
yayınları

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

FİLİSTİN,
İSLAMÎ
DİRENİŞ
ve

AKSA TUFANI

Hazırlayan:

Uluslararası el-Mustafa Üniversitesi
Türkiye Temsilciliği

Filistin, İslamî Direniş ve Aksa Tufanı

el-Mustafa Yayınları: 59

Eserin özgün adı:

فلسطين، مقاومة إسلامی و طوفان الاقصى

Yayın Yönetmeni

Dr. Vahid Kaşanî

Hazırlayan

el-Mustafa Üniversitesi Türkiye Temsilciliği

Editör

Yusuf Tazegün

Sayfa Düzeni

DBY Ajans

Kapak Tasarımı

Sercan Arslan

ISBN 978-605-9982-43-6

Birinci Baskı

İstanbul, Kasım 2023

Baskı ve Cilt

Yılmaz Basın Yayın

(Sertifika No: 49749)

Uluslararası
el-Mustafa Üniversitesi
Türkiye Temsilciliği

Merkez Efendi Mah. Mevlana Cad.
Aktaş Apt. No: 108/A • Zeytinburnu / İSTANBUL
Tel: (+90 0212) 664 64 26
www.elmustafayayinlari.com

Eserin her hakkı EL-MUSTAFA YAYINCILIK'a aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir, izinsiz çoğaltılamaz, bastırılamaz.

İçindekiler

› Başlarken	7
› Filistin Sorunun Tarihi Süreci	11
› İslamî Direnişin Oluşumu.....	17
› Filistin'in İşgalinden İntifâdaya Kadar İslamî Direniş	23
› İntifâda.....	27
› İslamî Cihad Hareketi ve İlk İntifâda.....	29
› Hamas: İslamî Direniş Hareketi.....	33
› Ortadoğu Barış Görüşmeleri.....	36
› Büyük Ortadoğu Projesi ve Siyonist Zulümler	45
› İran İslam İnkılâbı ve Filistin Meselesi.....	50
› Sonuç	59
› Aksa Tufanı	62

Filistin Direnişi Hakkında Şüpheler ve Cevapları

Giriş	73
1. İslam dünyasının olguları, makro düşünceye sahip olmamızı gerektirecek kadar ne denli önemli olabilir ki?	75

2. İsrail’le aramızdaki bu kan davasının sebebi nedir? 77
3. “Büyük Ortadoğu Projesi” İsrail için neden bu kadar önemli?..... 81
4. İslam Cumhuriyeti açısından Filistin’in desteklenmesini bu denli önemli kılan şey nedir? 84
5. Onca işsiz ve muhtaç insan varken neden ille de Filistin’e yardım etmemiz gerekiyor? 91
6. Filistinliler nasıbî değil mi, onlara neden yardım edelim? 94
7. Filistin ve Lübnan’a yapılan yardımlar İran’ı terörizmin destekçisi haline getirirken onlara yardım ederek neden İran’ın uluslararası imajına zarar verelim ve ulusal çıkarlarımızı tehlikeye atalım?..... 97
8. Filistin’in yerlileri topraklarını Yahudilere kendileri satmadı mı? Hâlâ neyi protesto ediyorlar? Tevrat’a göre Filistin topraklarının asıl sahipleri Yahudiler değil mi? 99
9. Neden “Siyonistlere karşı mücadelenin gerçek kazananının Filistin halkı olduğunu ve hala da öyle olduğunu” iddia ediyorsunuz? Bunu nereden biliyorsunuz?..... 106
10. Ayetullah Hamanei, neden İsrail’in aksa tufanı operasyonundaki başarısızlığının telafi edilemez olduğunu söyledi? Rehber, bu telafi edilemezliği neye bağlıyor?..... 110
11. Yabancı analistler “Aksa Tufanı” hakkında neler söylüyor?. 115
12. Sosyal medyada Filistin’e dair neden bu kadar kuşku uyandıran bilgiler var, tüm bu kuşkuları nasıl cevaplamalıyız? 118

Başlarken

Filistin toprakları, tarih boyunca sayısız savaş, mücadele ve kavgalar görmüştür. Öyle ki tarihi boyunca bu kutsal toprakları ele geçirmek için 25 büyük savaş gerçekleşmiştir.

Filistin, Hz. Davut ve Hz. Süleyman'ın hükümetleri döneminde sadece 70 yıl Yahudilerin yaşadığı bir yer olmuştur. Sonrasında ise hiçbir şekilde Yahudilerin merkezi konumunda olmamıştır. İki defa; Buhtunnasr ve Romalı komutanın saldırısı sonucunda Süleyman mabedi tahrip edilmiş ve böylece bu toprakların hâkimiyeti Romalıların, Hristiyanların eline geçmiştir. Hz. Peygamber'in (s.a.a) biseti ve sonrasında İslam hükümetinin kurulmasından kısa bir süre sonra, Filistin toprakları Hristiyanların elinden alınarak Müslümanların hâkimiyetinde olmuştur. Ortaçağ döneminde Hristiyan keşişlerin kışkırtmalarıyla, Avrupa tarafından 200 yıl boyunca bu topraklara haclı seferleri düzenlenmiş, ama sonunda yine Müslümanların yönetiminde kalmıştır.

Ortaçağ döneminde Avrupa dünyanın en geri kalmış bölgelerinden, İslam medeniyeti ise

en ileri ve büyük medeniyetlerden biri konumundaydı. Haçlı seferleri ile birlikte Avrupalılar, İslam ve Müslümanlardan öğrendikleri ve aldıkları ile kendi gelişimlerini başlattılar. Lakin bunun mukabilinde İslam dünyası hızlı bir şekilde gerilemeye başladı. Moğol saldırıları, Cengizhan'ın İran'a saldırıp, Bağdat'a kadar fethetmesi, Müslüman toplumun rahatlığa düşkünlüğünün başlaması, bilimsel çalışmaların son bulması, İslam memleketlerinde diktatörlüklerin kurulması ve İslamî değerlerin unutulması bu gerilemenin en önemli nedenlerindendir.

Birinci dünya savaşının sonuna kadar Filistin toprakları, Osmanlı imparatorluğunun hâkimiyeti altında bulunmaktaydı; fakat Osmanlı'nın birinci dünya savaşında yenilmesiyle, tüm topraklar müttefik güçler tarafından paylaşıldı. 1921-1922 yılında Filistin toprakları ise İngilizlere verildi. Bu da günümüze kadar devam eden sorunların başlangıcı oldu.

Bu topraklar İngilizlerin elinde bulundukları süre içerisinde, durmaksızın dünyanın dört bir tarafından Yahudilerin göç merkezi ve hatta İngilizlerin Yahudileri zorla getirdiği bir yere dönüştü. Öyle ki Siyonist rejimin resmen ilan edildiği 1948 yılına kadar buraya getirilen Yahudi sayısı 482857 ulaşmıştı.

Yahudiler sürekli Müslüman memleketinde çoğalmakta ve bunun önünü almak için hiçbir devlet müdahale etmemekteydi. Filistinli Müslümanlar diğer Arap devletlerinden

yardım göremeyeceklerini anlayarak, Yahudilere karşı kendi topraklarını savunmak için mücadeleye giriştiler.

Ama maalesef Filistinliler de bu süreç içerisinde her zaman öz İslamî kimliklerini koruyarak, Allah ve İslam amacıyla direniş göstermemişlerdir. İlk olarak Arap milliyetçiliğini, bir süre sonra sosyalizmi ve daha sonraları ise liberalizm ve sekülerizm benzeri İslam dışı düşünceleri benimsemişlerdir. Tüm bu düşünce ve inançların hiçbir şekilde onların başarılı olmalarında ve topraklarını geri kazanmada etkili olmadıklarını anladıktan sonra, İslamî hareket başlamış oldu.

Elinizde bulunan bu eserde, tarih boyunca her üç din tarafından kutsal kabul edilen ve herkesin ele geçirmek için mücadele etmiş olduğu Filistin hakkında genel bir bilgi vermeye ve İran İslam İnkılâbının bu bağlamda ne gibi bir role sahip olduğuna değineceğiz. Son olarak da Filistin mücadelesi ve özellikle Aksa Tufanı hareketi hakkında ortaya atılan şüphelere cevap vermeye çalışacağız.

Filistin Sorunun Tarihi Süreci

Ortadoğu bölgesinde bulunan Filistin güneyden Lübnan, güneydoğudan Suriye, doğudan Ürdün, kuzeyden Kızıldeniz, batıdan Akdeniz ile çevrilidir. Osmanlı imparatorluğu döneminde Filistin Şam valiliğine bağlı bir vilayetti.

Yüzölçümü 27024 km²'dir, en önemli akarsuları Şeria Nehri olarak da adlandırılan Ürdün Nehri'yle Yermük Nehri'dir. İsrail işgali altındaki Filistin topraklarıyla Ürdün toprakları arasında sınır oluşturan Ürdün nehrinin doğusu Doğu Yaka, batısı Batı Yaka / Batı Şeria olarak adlandırılır. Her iki yakada tarıma elverişli düzlüklerden oluşmaktadır.

Dünyanın çok az bölgesi bu kadar kutsal, sorunlu, sürekli savaşların yaşandığı, farklı grupların ele geçirmeye çalıştığı bir stratejik konuma sahiptir.

Filistin birçok peygamberin yaşamış olduğu bir belgedir. Filistin topraklarının peygamberler diyarı olması bu toprakların vahye

dayanan bütün dinlerde kutsal sayılmasını ve kendisine özel bir değer verilmesini sağlamıştır. İslam'a göre de kutsaldır; zira Kudüs'teki Mescid-i Aksa Müslümanların ilk kiblesi olmuştur. Dolayısıyla Kudüs ve Mescid-i Aksa Müslümanlar için bu açıdan da ayrı bir değer taşır.

İlk olarak birinci halife Ebu Bekir, Filistin üzerine 633 yılında iki küçük birlik gönderdi. Daha sonra 634'de İslâm ordusunun Remle yakınlarında Bizans ordusuna karşı kazandığı zaferle Kudüs dışındaki bütün Filistin toprakları fethedildi. Kudüs'ün fethi ise 638'de ikinci halife Ömer döneminde gerçekleşti. Bu fetihden sonra Kudüs ve çevresi 1097'ye kadar sürekli Müslümanların hâkimiyetinde kaldı.

1097'de haçlı ordularının kırk gün süren şiddetli kuşatmaları sonunda bu kutsal belde Hristiyanların eline geçti. Haçlılar Kudüs'ü işgal ettikten sonra bir hafta süreyle şehirde katliam gerçekleştirdiler. Bu katliamda Müslümanlardan yetmiş bin kişi öldürüldü. Haçlı işgali yaklaşık doksan yıl sürdü. Bu işgale 1186 yılında Selahaddin Eyyubî son verdi. Yavuz Sultan Selim'in 1516'da gerçekleştirdiği Mısır seferi sonrasında Kudüs ve Filistin Osmanlı devletine bağlandı.

Osmanlı döneminde, İslam memleketi içerisinde Yahudiler tarihlerinde hiç olmadığı kadar rahat yaşamaktaydılar, her türlü imkâna sahiptiler. Hatta hükümetin sosyal ve ekonomik alanlarında birçok makam ve mevkiye

ulaşmış, en kritik görevlerde sorumluluklar almışlardı. Bu durumu Dr. İsrail Shahak şu şekilde yazmaktadır:

“Yahudiler Müslüman ülkelerde, altın çağlarını yaşamışlardır...”

Kendisi sonra şu şekilde bir itirafta bulunmaktadır:

“Yahudiler, Hristiyanlardan çok Müslümanların yanında değer kazanmış ve rahat etmişlerdir. Müslümanların Yahudilere değer verdiği kadar Hristiyanlar tarihin hiçbir döneminde değer vermemişlerdir. Hatta Avrupa’da Hristiyanların arasında çok zor şartlar altında yaşadıklarını, dışlandıklarını, toplumun hiçbir kademesinde bir göreve getirilmediklerini ve şehrin dışında belli yerlerde yaşamaya mecbur bırakıldıklarını rahatça söyleye biliriz.”

Rönesans ve 1789 büyük Fransa ihtilali ile birlikte Yahudilere eşit haklar tanınmaya başladı ve bundan sonra Yahudilerden bazıları eski kültür, inanç ve geleneklerine bağlı kaldı ve bazıları ise modernizmi kabul ederek, yaşam ve inançlarında değişikliklere gitti. Eski inançlarında kalmak isteyenler, kendilerini toplumdan soyutlayarak bir köşeye çekilmeyi tercih ettiler; fakat bu durum, toplum içerisinde yaşayan hem Hristiyanlar ve hem de yeniliği kabul eden Yahudiler tarafından büyük tepki aldı.

Dolayısıyla Yahudilere, Müslüman olmayan toplumların dışında her zaman yabancı gözüyle bakıldı, inançları aşağılandı ve halkın diğer kesimi gibi eşit haklara sahip olamadı.

Bunun üzerine ilk olarak Rus Yahudi yazar Passenger 1882 yılında, bu durumda olmalarının nedeni olarak; kendilerinin bağımsız bir devletlerinin olmaması olarak açıkladı. Dünyanın tüm Yahudilerinden birleşerek, maddi imkânlarını da seferber ederek bir devlet kurma çalışmaları içine girmeyi teklif etti.

Şunu da belirtelim ki; Passenger bu görüşünü Hesh'ten almıştır. Bağımsız bir Yahudi devleti kurma fikrini ilk olarak Hesh *Roma ve Urşelim* adlı kitabında dile getirmişti. Kitabında, Roma'nın nasıl Hıristiyanların merkezi ise Urşelim'in de aynı şekilde Yahudilerin merkezi olması gerektiğini vurgulamıştı.

Fakat sonuçta Siyonizm hareketinin kurucusu Theodor Herzl'dir diyebiliriz. 1896 yılında yayınlamış olduğu bir kitapta, Filistin topraklarında büyük İsrail devletinin kurulmasının gerekliliğinden bahsetti.

Bunun üzerine sonraki yıl, 29-31 Ağustos 1897 tarihleri arasında İsviçre'nin Basel şehrinde ilk Siyonist kongre toplandı. Bu kongrenin toplanması için çağrı yapan, organizasyonu oluşturan ve kongreye başkanlık eden kişi de Siyonizm ideolojisinin babası olarak bilinen Theodor Herzl'di.

Siyonizm bir fikri ve siyasi akım olarak, Basel konferansından sonra kendini göstermeye başladı. Siyonizm'in ilk toplantısında belirlemiş olduğu ana hedef dünyanın çeşitli bölgelerine dağılmış olan Yahudileri bir araya getirecek bir yurt bulmak ve böyle bir yurt

üzerinde bir Yahudi devleti kurmaktı. Çeşitli tekliflerden sonra planlanan Yahudi devletinin Filistin toprakları üzerinde kurulmasına ve Yahudilerin gruplar halinde bu topraklara yerleştirilmesi için çalışılmasına karar verildi.

Konferansın sonunda şu iki önemli hedef belirlendi: Birincisi, Diasporadaki yani dünyanın değişik yörelerine dağılmış durumdaki Yahudileri belli bir toprak parçası üzerinde ve Yahudilerin yönetecekleri bir devletin gölgesinde toplamak. İkincisi, Büyük İsrail'i kurmak.

Filistin toprakları birinci dünya savaşının sonuna kadar, Osmanlı yönetimi altındaydı, Osmanlı'nın savaşta yenilmesiyle birlikte, toprakları da İngiltere, Fransa ve diğer devletler arasında paylaştırıldı. İngilizlerin 1918'de Filistin topraklarını işgal etmeleri, o dönemin Mekke şerifi ve bugünkü Ürdün krallığının kurucusu Şerif Hüseyin'in yardımıyla oldu.

Çok geçmeden İngilizler, Filistin topraklarını işgal ettiler. İngiliz işgali 1922 tarihinde bugünkü Birleşmiş Milletler konumunda olan Milletler Cemiyeti tarafından onaylandı ve Filistin toprakları resmen İngilizlerin vesayetine verildi.

İngiliz işgalinden sonra Yahudilerin Filistin topraklarına göçü de hızlanmış oldu. İşgal yönetimi Yahudilerin bu topraklara yerleşebilmeleri için her türlü imkânı hazırlıyordu. Bunun yanı sıra işgalle birlikte katliamlar, sürgünler ve haksızlıklar da başladı. İngiliz işgalciler bir yandan Müslümanları öldürerek mülklerini

ellerinden alırken diğer yandan Yahudilerin bu topraklardan mülk edinmelerini ve yerleşmelerini kolaylaştırıyorlardı.

İslamî Direnişin Oluşumu

Hiç şüphesiz Filistin’de Siyonizm karşı başlatılan direniş hareketi, İslamî düşünce-
den etkilenmiştir ve Filistinliler üzerinde bu
yönden en fazla etki, “Müslüman Kardeşler”
ve Hasan el-Benna ile başlamıştır. Hasan el-
Benna, Muhammed Abduh’un öğrencilerin-
den ve Seyit Cemaleddin Afganî’nin eko-
lünde yetişen önemli şahsiyetlerden biridir.

Muhammed Abduh ve Cemaleddin
Afganî’nin öğrencilerinden olan Reşid Rıza
20. yy. başlarında Yahudilerin Filistin top-
raklarına göçü ve oraya yerleşme çabasına
sert bir şekilde karşı çıkmış ve bunun önü-
nün alınması için çok mücadele etmişti.
Dolayısıyla Hertzl ile başlayan Siyonizm’in
karşısında duruşun, İslamî düşünceden esin-
lendiğini söyleye biliriz. Bu karşı duruşlar
Hertzl’in İstanbul’da Osmanlı padişahı sul-
tan Abdülhamit’le görüşmesine denk gel-
mektedir. Hertzl, Abdülhamit görüşmüş ve
ona Filistin topraklarının Yahudilere tes-
lim edilmesi halinde beş milyon altın lira
verecekleri teklifinde bulunmuştu. Fakat

Abdülhamit bu teklife çok sert karşı çıkarak, Hertzl'i sarayından kovmuştu.

Bazı araştırmacılara göre ise Siyonistler karşısında ilk direniş hareketi, 1897 yılında Kudüs müftüsü Muhammed Tahir Hüseyin tarafından başlatılmıştır. Bu müftünün başlatmış olduğu hareketle birlikte Osmanlı'nın dağılmasına kadar Yahudiler, Filistin topraklarına yerleşemiyorlardı. Filistinlilerin topraklarını satmasının da önü alınıyordu.

Birinci dünya savaşı esnasında Filistin halkın sürekli Osmanlı'nın yanında yer almış ve cihad fetvasını her zaman destekleyerek, imparatorluğun yıkılmaması için çabalamışlardır.

Kudüs ve diğer şehirlerde Osmanlı bayrağı taşınarak büyük yürüyüşler yapıldı ve müftüler eli silah tutan herkesi Osmanlı cephelelerinde savaşmaya davet etti, bunun her Müslüman'a farz olduğu fetvasını verdiler.

Fakat Osmanlı'nın savaşta yenilmesi, topraklarının parçalanması ve Filistin'in İngilizlere bırakılmasıyla birlikte, bu kutsal topraklardaki huzur da yok oldu. İngilizler Müslümanlara karşı sert tutumlar sergileyerek, Yahudileri bu topraklara yerleştirmeye başladılar.

1922 yılında "İslam Meclisi" Emin el-Hüseyin tarafından kuruldu ve iki yıl boyunca halkın arasında önemli bir konuma sahip oldu, öyle ki insanları direnişe davet

edip, İngilizler karşısında durmalarını sağlıyordu.

Filistinli Müslümanlar da işgal yönetimine ve Yahudi göçüne karşı mücadele ettiler. Bu doğrultuda zaman zaman ayaklanmalar gerçekleştirildi. Filistinliler mücadelelerini organize için örgütler de kurdular. Yahudi göçüne karşı gerçekleştirilen en geniş çaplı hareket 15 Nisan 1936'da Kudüs müftüsü Emin el-Hüseynî'nin öncülüğünde başlatılan genel grevdir. Altı ay süren grevden sonra Yahudi göçünü durdurma sözü veren İngilizler, daha sonra sözlerinden döndüler. Grevde öncülük edenleri de ya öldürdü ya sürgün etti ya da hapse attılar.

Lakin bu süreye kadar İngilizler ve Siyonistler karşısında çok güçlü silahlı direniş bulunmamaktaydı, daha çok grev, yürüyüş ve kültürel çalışmalar yapılmaktaydı.

İlk silahlı örgütü kuran İzzeddin el-Kassam olmuştur, 1935 yılında şehit edilmesinden sonra da hareketi halk arasında kabul gördü ve hatta günümüzdeki İslamî hareketin hala bu şehitten etkilendiğini söyleyebiliriz.

Etkili vaazlarıyla ve ilmi çalışmalarıyla tanınan İzzeddin el-Kassam, sömürgeci güçlerin ve onlarla işbirliği içindeki Siyonistlerin Filistin üzerindeki oyunlarının tehlikeli boyutlara geldiğini görünce 1921'de Filistin'in Hayfa şehrine yerleşti ve burada hem öğrenci yetiştirmekle hem de halkı İslamî yönden

bilinçlendirmek için vaaz ve irşat çalışmaları yapmakla meşgul oldu. Vaazlarında genellikle Siyonist tehlike üzerinde duruyor, halkı bu tehlikeye karşı uyanık olmaya çağırıyor ve cihada teşvik ediyordu.

İzzeddin el-Kassam, 1935'te silah eğitimi için mücahitleriyle birlikte dağa çıktığı bir sırada, havadan ve karadan saldırı düzenleyen 500 kişilik İngiliz birliği tarafından kuşatıldı. Ancak el-Kassam ve beraberindekiler işgalcilere teslim olmadılar ve çıkan çatışma sonucu, Şeyh Kassam ve yanındaki mücahitlerden bazıları işgalci güçler tarafından şehid edildi, diğerleri de esir alındılar.

Kassam'ın cenaze merasiminde, İngiliz ve Siyonistler altı bin Müslüman'ı şehit ettiler ve bu şehitlerin kanının bereketiyle, direniş sosyal, kültürel çalışmaların yanında yeni bir boyut kazandı. Ki sonrasında özellikle genç nesil bunun devam ettiricileri oldular.

Çok sayıda Yahudi'nin Filistin topraklarına yerleşmesi, batının bunlara her türlü yardımda bulunması ve Arap devletlerinin Filistinlilere hiçbir yardımda bulunmaması sonucunda; İngilizler yerlerine Yahudileri bırakarak 1947'de Filistin'den çekilmeye başladılar.

Bunun akabinde Yahudiler kendi devletlerini kurabilmek için bir çalışma başlattılar. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 1947'de Filistin topraklarının Araplarla Yahudiler arasında paylaştırılmasına dair bir karar aldı. 181

sayılı bu karar Filistin topraklarının %55'ini ve verimli kısımlarını Yahudilere, genellikle verimsiz ve çölden ibaret olan %45'lik kesimini de Araplara veriyordu. Ardından Yahudiler, BM'in kendilerine verdiği toprakların üçte bir oranında daha toprak işgal ederek 14 Mayıs 1948'de İsrail devletinin kuruluş deklarasyonunu yayınladılar. İsrail'in kuruluşu ve bu kuruluşun 181 sayılı BM Genel Kurulu kararına dayandırılmasıyla 960 bin Filistinli Arap, evsiz ve mülteci konumuna düşmüş oldu.

Filistin direniş hareketinde bir diğer önemli çalışmayı; Hasan el-Benna yapmıştır. Kendisi o zamanlar İslam memleketlerinde hızla yayılan laiklik düşüncesiyle mücadele etmek ve Müslümanları bu tehlikeden korumak için, 1928 yılında Mısır'ın İsmailiye şehrinde “ İhvânü'l-Müslimîn / Müslüman Kardeşler “ cemiyetini kurmuştur.

Laiklikle mücadelenin yanı sıra 1936 yılından başlayarak özellikle Filistin konusu üzerinde de çokça durmuştur. Hasan el-Benna'nın bizzat kendisi 1946 yılında resmi olarak Kudüs'ü ziyaret etmiş ve İhvânü'l-Müslimîn'in ilk şubesini Filistin'de açmıştır. Bu cemiyetin, 1950 yılının başlarına kadar Filistin'de açmış olduğu şube sayısı yirmiye ulaşmıştı.

İhvânü'l-Müslimîn 1948 yılında gerçekleşen ilk Arap ve İsrail savaşında Filistinli Müslümanlarla birlikte en ön saflarda savaşmıştır.

Dolayısıyla sonraki yıllarda Filistin’de kurulan el-Fetih, Hamas ve İslamî Cihad gibi direniş örgütlerinin Hasan el-Benna’dan etkilendiğini ve aslında “ İhvânü’l-Müslimîn / Müslüman Kardeşler”in devamı olduğunu söyleyebiliriz.

Filistin'in İşgalinden İntifâdaya Kadar İslamî Direniş

Filistinlilere yapılan zulüm ve işkencelerin yanı sıra, İsrail sürekli savaşlar çıkaran bir işgalci güç olmuştur. Öyle ki kısa süre içerisinde altı büyük savaş çıkarmıştır. Bunların birincisi 1948'de İsrail'in kuruluşuyla birlikte patlak veren savaş, ikincisi 1956'da bu ülkenin Fransa ve İngiltere'nin desteğiyle Mısır'a karşı açtığı savaş, üçüncüsü 1967'de ABD desteğinde Mısır, Suriye ve Ürdün'e karşı gerçekleştirilen savaş, dördüncüsü 1968'de Ürdün'e saldırı, beşincisi 1973'te İsrail tarafından başlatılan Arap - İsrail savaşı altıncısı da 1982 Lübnan işgalidir. Bu ülkenin tek taraflı olarak komşularına karşı saldırıları da eklenince İsrail'in saldırmaz bir gününün geçmediği söylenebilir.

Elbette sömürgeci güçlerin Filistin topraklarını işgal etmesi, İngiltere'nin Siyonizm'i her alanda koşulsuz desteklemesi, bazı Müslümanların bilinçsizce topraklarını satması, Yahudi göçünün yaşandığı ilk dönemlerde buna göz

yummlar ve Arap devlet başkanları, önde gelenlerinin İngiltere'yle aralarının bozulmaması için Filistin halkını desteklemeyip, Siyonistlerin karşısında durmamaları Ortadoğu'da böyle vahim olayların yaşanmasına neden olmuştur.

Tüm bunlara rağmen Filistin içerisindeki bilinçli insanlar Siyonistlerle mücadeleye girişmiş, bu uğurda çok şehitler vermiş, fakat maddi-manevi hiçbir destekleri olmadığı için ne yazık ki İsrail'in kurulup yayılmasının önünü geçememişlerdir.

Hasan el-Benna'nın 1949 yılında terör saldırısı şehit edilmesi ve sonrasında Müslüman Kardeşler ile Mısır hükümeti arasında sıkıntının patlak vermesi, Mısır'da bu cemiyetin dağıtılması ve yasaklamasıyla son buldu. Müslüman Kardeşler'in dağılması, Arapların İslamiyet yerine Arap milliyetçiliğine kaymaları, Araplar içerisinde Nasirizm'in oluşması gibi etkenler Filistin'deki direnişe de direk olarak yansıdı. Böylece Müslüman Kardeşler'in Filistin'de etkinliği gün geçtikçe azalmaya başladı.

Artık Filistin'deki İslamî hareketlerin içerisinde bile değişimler başlamıştı, İslam için mücadele, yeri nasyonalizm ve sosyalizme bırakmıştı. Müslüman Kardeşler'in bir şubesi olan Feth'in başına Halil Vezir'in geçmesiyle; İslam memleketinin kurtuluş mücadelesi düşüncesi, Filistin vatanının kurtuluş mücadelesine dönüşmüştü. Müslüman Kardeşler hiçbir şekilde işgalci Siyonistlerle anlaşmanın doğru olmadığını savunuyordu, ama bu düşünce de

yerini müzakere masasına oturulabilir düşüncesine bırakmıştı.

Birinci Arap savaşından sonra Mısır'ın Cemal Abdunnasir tarafından Süveyş kanalını milli ilan etmesiyle birlikte buna karşı çıkan İngiltere, Fransa ve İsrail; Mısır'a saldırdılar ve böylece 1956'da ikinci Arap savaşı başlamış oldu.

1967 yılında Siyonist rejimin topraklarını genişletme çabaları, bölgede yeni bir savaşın çıkmasına neden oldu. Siyonist askerle Suriye sınırına askeri yığında bulunmasına karşılık olarak, Mısır'da İsrail sınırına yığın yaptı ve bunun üzerine Siyonist rejim Mısır'a saldırma kararı aldı. Peşi sıra Suriye ve Ürdün de savaşa katıldılar, altı gün süren savaşta İsrail, Arap ordularına karşı büyük bir zafer kazandı, öyle ki Ürdün ve Suriye topraklarının bir kısmını kaybetti.

Arapların İsrail karşısında iki defa büyük yenilgiye uğraması, Filistin içerisinde bulunan gençlerin Arap milliyetçiliğinin hiçbir zaman onların kurtuluşu olmayacağını anlamalarını sağladı. Nasirizm ve Arapçılıktan ümidini kesenler, yine kurtuluşun ve Siyonistleri işgal edilmiş topraklardan kovmanın sadece İslamî düşünce ile olabileceğini anladılar. Netice olarak; İslam'a yöneliş ve İslamî hareket altı gün savaşlarından sonra yeniden canlanmaya başladı.

Nasır'dan sonra Mısır'ın devlet başkanlığına geçen Enver Sedat, daha çok batıya yanaşmaya, onların istediği gibi olmaya çalıştı. 1973 yılında

Suriye ile birlikte İsrail'e karşı ani bir savaş başlattı. Fakat yine kaybettiler zira bunlar hiçbir zaman İslamî mücadele ve cihad şevkiyle yapılan savaşlar değildi, günübirlilik hemen sonuç alınması istenilen savaşlardır.

Siyonistlerin sayılarının azlığı, dış yardımların kesilebilmesi gibi lehe olan etkenler ile birlikte, uzun süreli savaş ile başarının geleceğini, Araplar hiçbir zaman göremediler. Dolayısıyla bu savaş da Arapların yenilgisiyle son bulmuş oldu. Zaten 1973 savaşından sonra artık Araplar bir daha İsrail'le savaşmadılar ve Siyonistler karşısında ne kadar aciz ve güçsüz oldukları böylece kesinleşmiş oldu.

İntifâda

Arapçada “ayaklanma, silkinme” anlamına gelen intifâda, taşlarından başka hiçbir silahı olmayan bir avuç Filistinlinin dünyanın en teçhizatlı ordularından birine karşı verdiği mücadeledenin adıdır. Üstelik bu mücadelede karşı taraf, atılan taşlara kurşunlarla, roketlerle ve füzelerle cevap vermektedir. Hatta çoğu zaman kendisine taş atmayanlara bile silahlarını doğrultmaktan çekinmemekte, onlarca çocuğu acımasızca katledebilmektedir.

İntifada hareketi dünya siyaset sahnesinin gündemine 1987 yılında düştü. Filistin halkı her zaman bir bağımsızlık mücadelesi vermişti, zaman zaman çeşitli kanlı çatışmalar yaşanmıştı; ama en geniş çaplı mücadele 8 Aralık 1987’de Filistin İslamî Direniş Hareketi’nin öncülüğünde başlatılan intifâdadır.

Filistin intifâdası hiç şüphesiz İslamî öğretiler ve İslamî kültüre dayalı başlamıştır. Filistin halkı ve özellikle gençler, Araplar liderlerin kendilerine hiçbir fayda sağlamıyacaklarını, nasyonalizmin, sosyalizmin liberalizmin ve Arap milliyetçiliği ile hiçbir yere

varılmayacağını anlamalarıyla İslam'dan kaynaklanan intifâdayı başlattılar.

Dolayısıyla intifâdanın en belirgin mesajı ve hedefi şudur:

“Siyonistler topraklarımızdan çıkarılmalıdır, bunun için direniş gösterilecek, onlarla savaşılacak ve kesinlikle barış masasına oturulmayacaktır.”

İslamî Cihad Hareketi ve İlk İntifâda

1967 yılında gerçekleşen Arap-İsrail savaşından sonra Müslüman Kardeşler hareketinin içerisinde; düşünce ve ideolojik yönden farklılıklar oluşmaya başladı. Hareket içerisindeki üyeler arasında çok ciddi tartışmalar ve ayrılıkların baş gösterdiği bu yıllarda, İran'da İslam İnkılâbı İmam Humeyni'nin önderliğinde gerçekleşti. İran'ın en fazla önem verdiği dünya Müslümanlarının meselelerinin başında Filistin gelmekteydi. İran İslam İnkılâbı dünyanın bütün ezilmiş halkalarının yanında yer aldığını açıkladıktan sonra, halkların özgürlüğünün yalnızca İslam'da olduğu üzerinde çok durdu.

İslam İnkılâbı ve İmam Humeyni'nin düşünceleri, Siyonistler ile nasıl mücadele edileceği hakkındaki sözleri ve Filistin sorunun çözümü için belitmiş olduğu çareler; Filistin halkı ve özellikle genç kesim tarafından kabul gördü. Bunun en belirgin neticesi, İslamî Cihad hareketidir.

Filistin'deki İslamî mücadelenin bir kanadı olan İslamî Cihad Hareketi, Dr. Fethi Şikakî'nin

öncülüğünde 1986 yılında kurulmuştur. İslamî Cihad hareketinin kurucularının başında gelen ve şehid edildiği tarihe kadar da liderliğini yürüten Dr. Fethi Şikakî; İran İslam İnkılâbı ve İmam Humeyni'nin düşüncelerinden çok etkilenmişti. İran'da İmam Humeyni'nin öncülüğünde geniş tabanlı bir halk hareketinin başladığı dönemde: *İmam Humeyni, İslamî Çözüm ve Alternatif* adlı bir kitap yazmıştı.

Daha önce İslamî anlayışları dolayısıyla el-Fetih'ten ayrılan bazı gruplar, İslamî Cihad Hareketi'ne katılmışlardı. Ayrıca 1970'li yıllarda Müslüman Kardeşler'in Filistin kanadı niteliği taşıyan ve "İslamî Hareket" adıyla faaliyet yürüten kitleyle ayrılığa düşerek bu hareketten ayrılmış olan Abdulaziz Udeh de İslamî Cihad Hareketi'ne katılmıştı.

Bu hareket, 70'li yılların sonunda Müslüman Kardeşler'den ayrılarak, silahlı mücadeleye girmek için eğitim almaya başladılar. Bunun için de o zamanlar İslamî Cihad gibi İsrail'le savaşmanın gerekliliğine inanan el-Fetih'ten yardım istediler. Böylece el-Fetih ile İslamî Cihad arasında iyi ilişkiler kurulmuş oldu.

Müslüman Kardeşler ile İslamî Cihad arasındaki en önemli anlaşmazlık; Müslüman Kardeşler önce devlet kuralım sonra cihad ederiz diyorlardı. Fakat İslamî Cihad, cihad yapılmadan ve Siyonistleri Filistin topraklarından atmadan İslamî bir devletin kurulamayacağını savunuyorlardı. Dr. Fethi Şikakî, İslamî Cihad

hareketinin kuruluş amaç ve hedeflerini şu şekilde açıklıyordu:

1. İslamî Cihadın Temel Düşüncesi

Filistin İslamî Cihad hareketi; öz Muhammedî İslam'a dayanarak, her işinde sadece İslamî esasları kabul etmektedir. Filistin toprakları Müslümanların kutsal toprağıdır, bu şekilde kabul etmemek haramdır.

Bu kutsal toprakları işgal eden Siyonist rejimi asla resmiyetle kabul etmemekte ve kabul edenleri de büyük bir haramı işlemiş olarak görmektedir.

İslamî Cihad hareketine göre, Siyonistlerin Filistin topraklarına yerleşmesi, aslında batının yeni bir sömürü metodudur. Batının yardımıyla da savaşılan İsrail'in bu savaşı aslında İslam medeniyetine karşı başlatılan medeniyetler çatışmasıdır.

İslamî Cihad Hareketi, Filistin davasını ümmetin temel davası olarak görmektedir, zira bunu Kuran-ı Kerim'in ayetlerinden ve Peygamber (s.a.a) efendimizin hadislerinden anlayabiliriz. Ayrıca Filistin sorununun öncelikle çözülmesi gerektiğine inanmaktadır. Bu sorun ise sadece Filistinlilerin yahut Arapların sorunu değil, ümmetin sorunudur. Ancak çözüm konusunda başvurulması gereken yolun barış görüşmeleri metodu değil işgale karşı doğrudan mücadele metodu olduğu görüşünü savunmaktadır. Bunun yanı sıra Filistin topraklarının bir bütün olduğu ve hiçbir

parçasından taviz verilemeyeceği, İsrail'in bu topraklar üzerindeki varlığının tamamen gayri meşru olduğu inancındadır.

İslamî Cihad Hareketi; Filistin sorununun ulusal bir sorun değil temel İslamî bir sorun olduğu dolayısıyla sadece Filistinlileri değil bütün İslâm ümmetini ilgilendirdiği görüşünü savunmaktadır. Dolayısıyla bu sorunun çözümü ümmet şuuruyla verilecek bir mücadeleyle ve İsrail işgalinin tamamen ortadan kaldırılmasıyla mümkün olabilecektir.

2. İslamî Cihadın Hedefleri

Filistin İslamî Cihad hareketi, öz Muhammedî öğretilerden esinlenerek, İslamî esaslar üzere kurulmuş ve bundan kaynaklanarak hedefi şundan ibarettir:

Filistin'in tam anlamıyla özgürlüğüne yeniden kavuşması, Siyonist rejimin yok edilmesi, toplumsal adalet ve eşitliği sağlayacak olan İslamî bir devletin kurulması, Filistin halkının siyasi, ideolojik ve askeri yönden düşmanla mücadele için hazırlanması, her türlü imkân, araç ve gereçlerden faydalanarak Müslüman ümmetin uyanmaları ve Filistin mücadelesine destek vermelerini sağlamak, Filistin halkının birlik ve vahdetini sağlamak, İslamî Cihad hareketleri içerisinde uyumu oluşturma, Filistin halkını öz Muhammedî İslam'a dönüştürme, Kuran ve Peygamber'in (s.a.a) sünnetini pratik hayata geçirmeye davet etmektir.

Hamas: İslamî Direniş Hareketi

Hamas yahut resmi adıyla İslamî Direniş Hareketi / Harakat al-Muqawama al-İslamiya, 1987 yılında intifâdanın başlamasından iki ay sonra Gazze’de Şeyh Ahmet Yasin tarafından kuruldu. Hamas’ın en önemli hedefi, silahlı mücadele ile işgal altındaki Filistin topraklarını Siyonistlerden temizleyerek, özgürlüğüne kavuşturmasıdır.

Hamas Filistin’deki örgütler içerisinde, İslamî çizgide ilerleyen, İslam’ın emirlerine bağlı olan ve mücadelesinde İslam’dan ilham alan en önemli örgütün başında gelmektedir.

Müslüman Kardeşler’in genel düşüncesi olan cihattan önce devlet kurma ideolojisinden dönen ve cihadı öncelikli hedef olarak kabul edenler Hamas’ı kurmuşlardır. İntifada, Müslüman Kardeşler’in mensuplarına direniş ve mücadeleden başka bir yolun olmadığını öğretti.

Hamas’ın Genel Stratejisi

Hamas her ne kadar Filistin’in kurtuluşu için mücadele eden silahlı bir örgüt olsa da

toplumsal, ekonomik, kültürel ve politik çalışmalarını kapsamlı bir İslamî harekât niteliğindedir. Hamas'ın 1988 yılında yayınladığı bildiriye göre; Filistin, İslam için kutsal topraklardandır ve bu yerlerin işgalden temizlenmesi tüm Müslümanlara aynı farzdır. Filistin yüce Allah'ın ahirzamana kadar Müslümanlara bir emanetidir, hiç kimsenin bu toprakları sahiplenme hakkı yoktur, Filistin tüm Müslümanlarındır. Bir Arap başkanın bu toprakların bir kısmını verme, bunun için anlaşma yapma diye bir hakkı da bulunmamaktadır.

Hamas bu şekilde deklaresiyle, Siyonistler ile hiçbir anlaşmayı kabul etmemektedir.

Dolayısıyla Filistin İslamî Direniş Hareketi, Filistin topraklarının tamamının kurtuluşu için mücadele eden ve kurtuluşun gerçekleşmesi için tek yol olarak cihadı gören bir halk hareketidir. Temel dayanak olarak İslâm'ın ilkelelerine ve fikhî esaslarına dayandığını bildirmiştir. Bir parti örgütü veya dar tabanlı bir grup çalışması değil, geniş tabanlı bir halk hareketidir.

Hamas Filistin'deki Müslümanlarla ve genelde Araplarla Siyonistler arasındaki mücadelenin bir uygarlık ve varlık mücadelesi olduğuna inanmaktadır. Ona göre bu mücadeleyi hazırlayan sebepler ortadan kalkmadan bu mücadelenin son bulması mümkün değildir. Bu sebeplerin en birincisi ise Siyonistlerin Filistin topraklarına yerleştirilmesidir.

Hamas, Siyonistlerin bölgeyi vatan edinme çabalarının önüne geçmenin ancak geniş çaplı

bir cihadla mümkün olabileceğine ve silahlı mücadelenin de bu cihadın temel unsuru olduğuna inanmaktadır.

Elbette ki cihad başarıya ulaştıktan sonra en büyük hedef, Filistin topraklarında İslamî bir hükümeti kurmaktır. Fakat Hamas liderlerine göre bu ancak halkın iradesiyle olacak bir şeydir. Yani öncelikle silahlı mücadele ile Filistin topraklarını Siyonistlerden temizlemek gerek ve sonra halk demokratik seçimler sonucu kimi isterse onu başa geçirmelidir.

Hamas'ın kurucusu şeyh Ahmet Yasin, Bu düşünceyi destekler nitelikte şöyle demektedir:

“Ben Filistin’de demokratik ve birden fazla partinin olduğu bir devletin kurulmasından yanayım. Bu devleti yönetecek olanlar da halkın oyunu kazanıp, seçilenlerdir.”

Ortadoğu Barış Görüşmeleri

90'lı yılların başından itibaren Filistin içinde iki önemli hareket bulunmaktaydı; birincisi el-Fetih/ Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi, ikincisi ise Hamas ve İslamî Cihad'dan oluşan Filistin direniş hareketi. el-Fetih, Siyonistler ile anlaşma masasına oturmaktan yanıydı, bunun için de önce Madrid'de ve daha sonra Oslo'da Siyonistler ile müzakere masasına oturdu ve anlaşma imzaladı. Fakat el-Fetih örgütünün karşısındaki İslamî Direniş Harekâtı hiçbir şekilde Siyonistler ile anlaşmaya yanaşmıyordu, aksine sadece silahlı mücadeleye inanıyordu. Filistin İslamî Direniş Hareketi, bu görüşmelere ve Siyonistlerle pazarlığa oturmaya başından itibaren karşı çıkıyordu.

Filistin içindeki bu iki örgütün farklı düşünmeleri, halk tabanı içinde de mensuplarının birbirlerine şiddet uygulaması ve iç çatışmaya girmesine neden oldu.

Şimdi bu dönemde gerçekleşen bazı barış anlaşmaları, hedefleri ve sonuçları hakkında incelemede bulunalım:

1. Sovyetler birliğinin dağılması ve Amerika ile Sovyetler arasındaki soğuk savaşın son bulmasıyla birlikte; Amerika kendisini dünyanın tek süper gücü ve idare edicisi olarak görmeye başladı. Bunun için de uluslararası alanda ne kadar etkili olduğunu göstermek için dünyanın en sorunlu bölgesi olan Ortadoğu'daki buhranları çözmeğe çalıştı.

Buna ilaveten Siyonistlerin, intifâdayı durdurmak için başvurduğu uygulamaların hiçbirisi sonuç vermemişti. İntifadanın durdurulması ve İsrail'in güvenliğinin sağlanması gerekiyordu. Ayrıca Siyonistlerin, Arap devletleriyle olan ilişkileri de düzeltilmeliydi.

Tüm bu hedeflere ulaşmanın yolu ise; gerçekte Filistin halkını temsil etmeyen bazıları ile barış görüşmeleri yapmaya başlamaktı.

2. Bölgesel olarak da Basra körfezindeki sorunla ve Irak'ın Kuveyt'i işgali Arap devletleri arasında güçlerini kaybetmeleriyle sonuçlandı. Amerika'nın körfez savaşını kazanması, bu bölgede bulunan sosyalist kaleleri bir bir yok etmesi, tüm bunlar Müslüman Arap devletlerin gerilemesi ve mukabilinde Amerika'nın bölgede güçlenmesini sağladı. Amerika bundan hem kendisi ve hem de İsrail için faydalanmalıydı.

Bu durumdan en güzel şekilde de faydalanan Amerika ve İsrail, sözde barış görüşmelerine 1991 Ekim'inde İspanya'nın başkenti Madrid'de başlatmış oldu.

İsrail'in Barış Anlaşmalarındaki Hedefleri

1. Siyonist rejimin güvenliğini en fazla tehdit eden ve bir türlü engelleyemedikleri intifâdayı bitirmek.

2. İşgal toprakları içerisinde gerçekleşen intihar saldırılarının önünü almak.

3. Bölgeyi tamamen kontrol altına almak için harcanan askeri harcamaları azaltmak.

4. Ekonomik yönden İsrail'in gelişiminin sağlanması ve çok karlı olan Ortadoğu pazarını ele geçirmek.

5. Siyonist rejimin hızlı bir şekilde enerjiye ulaşmasını, ayrıca bölgenin ucuz iş gücünden faydalanmasını sağlamak.

6. Gelecekte Siyonistlerin önündeki en büyük tehlikenin su ihtiyacı olması nedeniyle, bu sıkıntıyı gidermek.

7. İslamî direnişin destekçileri ve Siyonist rejim için en büyük tehlike olan; İran İslam Cumhuriyeti ve Suriye'nin bölge ülkeleri içinde yalnızlığa itilmesini sağlamak.

8. Siyonist rejim ile diğer Arap devletleri arasındaki ilişkileri normale döndürmek.

9. Bölgedeki İslamî direniş hareketlerinin ve özellikle de Hamas ile Lübnan'daki Hizbullah'ın güçlerini kaybetmesini sağlayıp, daha fazla güçlenmelerinin önünü almak.

10. İşgalci Siyonist rejimin sınır güvenliğini sağlamak.

11. İsrail aleyhine yapılacak olan her çalışmanın karşısında, dünya desteğini kazanmak.

12. İsrail ile müzakere eden Filistin tarafını, hiç adil olmayan şartları kabul etmeye zorlamak.

13. Barış anlaşmalarını destekleyenleri, barışçıl insanlar olarak tanıtmak ve anlaşmaya karşı çıkanları ise terörist, savaştan yana olanlar, barış önündeki engeller, bölgenin güvenliğini tehlikeye sokanlar vb. olarak tanıtmak.

14. İsrail'in Nil'den Fırat'a kadarki büyük İsrail projesinin hayata geçirilmesi için Ortadoğu'nun en zengin ülkesi konumuna getirmek ve diğer ülkelerin İsrail mallarının tüketicisi yapmak.

15. İslam dünyasında Siyonist rejimin resmen tanınmasını sağlamak, böylece politik, ekonomik ve kültürel alanlarda rahat bir şekilde hareket etmesini sağlamak.

16. Bu şekilde tüm dünyaya, Filistin diye bir milletin hak iddiasını engellemek ve bu toprakların İsrailîlerin olduğunun kabullendirmek.

17. Dinî inançların gelişimin önünü almak.

18. Yapılan bu adaletsizce barış anlaşmasının sonucunda; Amerika'nın dünya adaletini sağlayan ve her yere barış götüren bir ülke olduğu imajının vermek.

Madrid Konferansı

1991 yılında Amerika Cumhurbaşkanı Bush'un önderliğinde İspanya'nın başkenti

Madrid'de Ortadoğu barış görüşmelerine başlandı. Konferansa onlarca Avrupa, Asya, Amerika, Afrika ülkelerinin cumhurbaşkanları, dışişleri bakanları ile birlikte Siyonist rejimin sorunlu olduğu taraflar olan; Filistin Kurtuluş Örgütü, Mısır, Suriye ve Lübnan katıldı.

Konferansın ilk gününde açılış konuşmasına İsrail itirazda bulunarak, hiçbir şekilde işgal edilmiş topraklardan çekilmeyeceğini ve Yahudilerin yayılımının önünü almayacaklarını ilan etti.

Konferansın gerçekleşti esnada batıya ve Siyonistlere bağlı dünya televizyon-medyası bu olayı çok büyük göstererek, mükemmel bir barış anlaşması olarak lanse etmeye başladılar. Böylece Siyonistlerin resmen tanınan bir devlet olduğu, barışın yapılabileceği ve ne kadar haklı olduğunu herkese ispatlamaya çalıştılar. Bu faydaların yanı sıra Siyonistlerin lehine en önemli faydası ise; İslamî direnişin yanlış olduğu, terörist bir faaliyet olduğu ve böylece direnişçilerin psikolojik üstünlüğünü kırmaya çalışmaktır.

İlk beş tur görüşmeleri Siyonist rejimin Likud partisiyle yapılmıştı ve hiçbir gelişme sağlanmamıştı. Altıncı tur görüşmelerde ise yeni seçilmiş işçi partisi başkanı İshak Rabin ile gerçekleştirildi. Rabin yeni görüşler ortaya koyarak müzakerenin seyrini değiştirdi.

Rabin şimdiye kadar Likud partisinin müzakereleri tıkadığını söyledi ve Birleşmiş Milletlerin almış olduğu 242 ve 338. kararları

kabul ettiğini, ama 425. karar olan güney Lübnan'dan çekilmeyi kabul etmediğini söyledi. Sadece Hizbullah'ın silahsızlandırılması ve Siyonist rejimin güvenliğinin sağlanması halinde kabul edeceğini açıkladı.

Fakat çok kısa bir süre sonra İsrail'in tüm bu sözlerinin yalan olduğu ve hiçbirini yerine getirmedeği, bilakis Yahudilerin genişleme çalışmalarına daha fazla devam ettiği gözlemlendi.

Demokrat Clinton'un seçilmesi ve onun İsrail'e sınırsız desteği ile birlikte yeni hedefler amaçlanarak barış görüşmelerine yeniden başlandı.

Neticede Filistin ve Araplar lehine hiçbir şekilde sonuca varılamadı, bunca gerçekleşen görüşmelerin tek faydası ise Siyonistlerin lehine oldu. Bu görüşmeler sonucunda Siyonistler resmen tanınmış olarak gösterildi ve Filistin topraklarının kendilerinin olduğu imajı çizildi.

Sonuçta Siyonist ideolojiye sahip İsrail için, 'barış' gerçekte uzun bir savaşın içindeki 'taktik amaçlı ateşkesten başka bir şey değildir. 1993 yılındaki İsrail-FKÖ Barış Antlaşması ile başlayan sürece geri dönüp baktığımızda, bu gerçeğin teyidi ile karşılaşmaktayız.

Oslo Konferansı: Gazze-Eriha Anlaşması

Tüm bu barış görüşmelerinin sonunda; Siyonistler tarafından İshak Rabin ve Filistin tarafında Yaser Arafat arasında 2500 kişiden oluşan dünyanın önde gelen politikacıları ve

medayanın çok büyük lanse etmesiyle birlikte anlaşma imzalandı. 13 Eylül 1993 tarihinde Gazze ve Eriha'ya özerklik verilmesine dair beyaz sarayda bir anlaşmaya varıldı. Bu anlaşmada alınan başlıca kararlar şunlardır:

Öncelikle Siyonist rejimin işgal etmiş olduğu toprakların %90'ı resmen Siyonistlerin kabul edildi. Ayrıca anlaşmaya göre Filistin topraklarının %5'inden daha az bir kısmında Siyonist İsrail yönetimi kontrolünde ve yerel hizmetleri yürütme ve iç güvenliği sağlama dışında hiç bir yetkiye sahip olmayan bir özerk yönetim kurulacak, buna karşılık Siyonistlerin kalan Filistin toprakları üzerindeki hâkimiyeti resmen tanınmış olacaktı.

Anlaşma ile Filistin Özerk Cumhuriyeti'nin ordusu olmayacak, bütçesi olmayacak, kendi para birimi kullanılmayacak, dış politikası bulunmayacaktı. Böylece Filistinli mültecilerin durumu da belli olmadı ve Kudüs sorunu asla çözülmedi.

Anlaşma İsrail kuvvetlerinin 15 Ocak 1994'ten itibaren Filistin topraklarından çekilmesini gerektiriyordu. Ancak İsrail daha sonra bazı pürüzler ortaya çıkararak çekilmeden vazgeçti.

II. Oslo: Taba Antlaşması

Taba anlaşması, 13 Eylül 1993 tarihinde imzalanan Oslo İlkeler Anlaşması'na dayalı olarak 28 Eylül 1995 tarihinde Washington'da imzalanan ve Batı Yaka bölgesinde özerk yönetimin

sorumluluğuna verilen alanın genişletilmesini öngören bir anlaşmadır.

Gerçekte Oslo ve Kahire anlaşmaları Filistin halkı lehine bir yarar getirmediği gibi Taba anlaşması da hiçbir yarar getirmemiş, aksine her bakımdan işgalcilerin lehine bir anlaşma olmuştur. Her şeyden önce anlaşma ile toprak konusunda büyük bir taviz verildi. Taba anlaşması, Doğu Kudüs'ü hiç gündeme getirmedi, Batı Yaka topraklarının %70'ini de işgal yönetimine bıraktı. Böylece Batı Yaka'nın %70'lik bölümü üzerindeki işgalini meşrulaştırmış oldu. Kalan %30'luk kesim de tam anlamıyla Filistinlilere verilmedi. Çünkü her şeyden önce buraların dışarıyla bağlantısı işgal yönetiminin kontrolünde olacaktı. Anlaşmayla özerk yönetim, Batı Yaka'daki Yahudi yerleşim merkezlerinin aynen yerlerinde kalmasını kabul etti.

Taba anlaşmasının ana hedefi Batı Yaka'da yaşayan Filistinlilerin birbirleriyle irtibatlarını kesmek ve onları ikili kısıp almaktı. Çünkü özellikle direniş merkezleri konumunda olan şehir merkezleri içerden özerk yönetimin güvenlik güçleri dışarıdan işgalci askerler tarafından kontrol altına alınacaktı.

Ayrıca Taba anlaşmasına göre, Siyonist rejim 6000 Filistinli esiri serbest bırakacak ve Filistin yönetimi de tüzüğünde yazılı olan "İsrail rejimi yok edilecektir" ibaresi silinecekti. Anlaşmanın imzalanmasından birkaç gün sonra FKÖ hemen toplantı yaparak o ibareyi sildirdi,

fakat Siyonistler hiçbir şekilde Filistinli esirleri serbest bırakmadı.

FKÖ ile Siyonist rejim arasında sonraki yıllarda da birçok anlaşma imzalandı ki bazıları şunlardan ibarettir:

1. 1998 yılının sonbaharında, Amerika'nın Maryland şehrinde, Netanyahu ile Arafat arasında imzalandı.

2. İkinci Şermü's-Şeyh anlaşması 1999 yılının yaz ayında, Mısır'ın Şermü's-Şeyh şehrinde İsrail ve Filistin arasında yapıldı.

3. İkinci Camp David konferansı anlaşması Clinton başkanlığında Barak ve Arafat'ın katılımıyla gerçekleştirildi.

4. 2007 yılında, Amerika'nın Maryland kentinde Bush'un başkanlığında, Mahmut Abbas ve Ehud Olmert'in katılımıyla Annapolis konferansı düzenlendi.

Araplar ve Siyonistler arasında bu gibi yapılan tüm anlaşmaların, Siyonistlerin faydasına ve Müslümanların zararına olduğu çok açıktır. Bu anlaşmalar zillet, aşağılanma ve küfr karşısında eziklikten başka hiçbir şey getirmedir. Dolayısıyla Müslümanlar için bir facia olarak kabul edilmelidir.

Büyük Ortadoğu Projesi ve Siyonist Zulümler

1982’de dünya Siyonist örgütünün yayınladığı “The Zionist Plan For The Middle East” (Ortadoğu için Siyonist plan) başlıklı rapor, bugün yaşanan vahşeti izah ediyor. İsrail ve ABD kesinlikle böyle bir devlet kurma peşindedir, bunu İsrail’in ilk Cumhurbaşkanı David Ben-Gurion’un, 1948’de İsrail devletinin kuruluşunu ilan ettiği konuşmasında şöyle dile getiriyor:

“Filistin’in bugünkü haritası İngiliz manda yönetimince çizilmiştir. Yahudi halkının, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirmesi gereken bir başka harita daha vardır: Nil’den Fırat’a kadar!...”

1933’te Polonya’da doğan, Nazi-Belsen toplama kampında tutulan, 1945’te İsrail’e yerleşerek orduda ve Kudüs İbrani Üniversitesi’nde çalışan, ünlü İsrailli yazarlardan İsrail Shahak, “Tevratsal Sınırlar”ı şöyle yazıyor:

“İsrail topraklarının Tevratsal sınırlarını gösteren farklı haritalar içinde en büyük sınırlara sahip olan sürüm şu bölgeleri içine alır: Güneyde

tüm Sina yarımadası ve buna ek olarak kuzey Mısır'ın Kahire'ye kadar uzanan bir parçası; doğuda, Ürdün'ün tamamı ve Suudi Arabistan'ın kuzey bölgesi; Kuveyt'in tümü ve Irak'ın büyük bir bölümü; kuzeyde, Lübnan ve Suriye'nin tamamı ile buna ek olarak Türkiye'nin Van gölüne kadar uzanan büyük bir parçası ve Kıbrıs..."

İsrail, bu hedefine ulaşmak için "böl ve yönet" taktiğiyle gerçekleştirmektedir. İsrail, açıkça, çevre devletlerin bölünmesini, bunun için de "gerekli her şeyin" yapılmasını ilke edinmiştir.

1982 yılında, "Dünya Siyonist Örgütü-Enformasyon Dairesi"nin İbranice yayın organı "Kivuvim"de, İsrail dışişleri görevlisi Oded Yinon'un yazdığı, "1980'lerde İsrail için strateji" başlıklı makale, "böl ve yönet"in nasıl ve niçin tatbik edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır:

"Lübnan'ın beş bölgeye bölünmesi, Mısır, Suriye, Irak ve Arap yarımadası dâhil bütün Arap âlemi için emsaldır ve o yolda da ilerlenmektedir. Suriye ve Irak'ın etnik ve dini bakımdan ayrı ayrı bölgelere bölünmesi İsrail'in uzun vadede doğru cephesindeki birinci hedefidir. Kısa vadede hedef ise, bu devletlerin askeri gücünün zayıflatılmasıdır.

Irak, bir yandan petrol bakımından zengin, öte yandan da içte bölük pörçük bir ülke olarak İsrail için sağlam bir hedef ülke olmaya adaydır. Irak'ın bölünmesi, bizim için Suriye'nin bölünmesinden daha önemlidir. Irak etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünecektir; kuzeyde bir Kürt devleti, ortada (Bağdat bölgesinde) Sünni bir devlet ve güneyde Şii devlet... Araplar arasındaki her

türlü iç çatışma kısa vadede bizim lehimize sonuçlar doğuracaktır ve Irak'ın da mezhepler çerçevesinde bölünmesi gibi çok daha önemli hedeflere ulaşılması sürecini hızlandıracaktır. Bu çerçevede, üç (veya daha fazla) devlet, Basra, Bağdat ve Musul gibi üç önemli şehir merkezli olmak üzere bir oluşum sergileyecektir.”

Mısır ve S. Arabistan gibi, bölgedeki kanlı oyunu hala mezhep rekabeti olarak algılayanlar yüzünden, Siyonistlere karşı birlik olunamamakta, İsrail'in Lübnan'a saldırmasından 23 gün sonra İKÖ toplanabilmektedir. Zaten birkaç ülkenin iç politikasına göre hareket eden ve temelde ABD/İngiliz emperyal hülyalarına göre kendini konumlandıran bu örgütten kim, ne bekleyebilir?

Yeni yüzyıla, yeni şartlara, yeni fırsatlara, yeni tehditlere göre yepyeni bir temsil mekanizmasının oluşturulması, yepyeni siyasi, ekonomik, askeri yakınlaşmanın temellerinin atılması gerekiyor. Bölgedeki devletlerin ömürlerinin ne kadar olacağının tartışıldığı bir dönemde, bölgeyi temsil ettiği varsayılan bu örgütün (İKÖ) geleceğinin olmayacağı bir gerçek. Çünkü ülkelerinden, topraklarından, tarihlerinden, kültürlerinden çok saraylarını, altınlarını, batı bankalarındaki paralarını, yolsuz ve zalim iktidarlarını düşünenler, ABD işgalleri kadar, İsrail saldırıları kadar bu topraklara zarar veriyor.

İsrail'in yayılmacı bir rejimdir, İsrail'in, Filistin'i sürekli işgal altında tutmasının ve işgal ettiği topraklardan çekilmemesinin sebebi

de budur. Lübnan'ı bütünüyle işgal etmeyi çok istediğini biliyoruz. İsrail'in saldırgan ve ırkçı rejimi için sorun, bugün yayılmasının önündeki en büyük engel olan Hamas ve Hizbullah'ın direnişini kırmaktır. Ne Filistin'de ne de Lübnan'da bu amacını gerçekleştiremediğinden geçici olarak geri çekildi.

Dünya halkları, ABD ve İsrail'in Ortadoğu'da nazizm rüzgârı estirdiğine inanıyor, Hitler'in yayılmacı ve soykırım yanlısı stratejisi tam da ABD ve İsrail'in yaptığı'nın aynısıydı. O dönemde Hitler'i durdurmak için bir dünya savaşı çıkması gerekti. Bugün ABD ve İsrail saldırganlığını durdurmak için dünya savaşı boyutlarında bir çatışma ortamı doğar mı bilinmez ama patlak verecek çok taraflı bir savaşın sonuçları Hitler'in savaşından çok farklı olmaz.

Refik Hariri suikastını planlayıp uygulayanlar, Suriye'yi Lübnan'dan çıkararak hem Lübnan'ı hem de Suriye'yi savunmasız bırakmak istediler ve aynı anda Suriye'ye saldırma, parçalara ayırma planlarını açıkça ortaya koydular. İran'ı da doğrudan hedef ilan ettiler. Lübnan'da Amerikancı bir darbe yapmaya kalkıştılar. Başaramayınca da her zaman inandıkları yönetime başvurdular: Açık savaş. Gazze ve Beyrut yakılıp, yıkıldı ve dünya sessiz kaldı ve Müslüman rejimler sessiz kaldı. Bölge yönetimleri kendi halklarını savunmuyorlar, zira onların rejim derdinden başka kaygıları yok.

Hamas ve Hizbullah; ABD, İngiltere ve İsrail'in yeni Ortadoğu dizaynının karşısındaki

en güçlü kalelerdir. Bunları kontrol altına almaları mümkün değil, çünkü bu iki güç, bölgedeki Arap rejimlerinden daha güçlüdür, savaş Hamas ve Hizbullah'ı daha da güçlendirmektedir. Öteden beri hedef alınan ülkeler ve çıkarılmak istenen büyük Ortadoğu savaşı apaçık ortadayken, bu bölgesel bir savaş ve amacına ulaşana kadar durmayacaktır.

İran'dan Kızıldeniz'e kadar, büyük Ortadoğu projesi kapsamındaki bütün bölgelerde sarsıcı çatışmalar, çözümler, işgaller göreceğimiz kesindir, yeni yüzyıl inşasının temelini Ortadoğu'da atılmakta, bölgedeki bütün ülkelerin çözümleri planlanmakta ve birinci dünya savaşı sonrası oluşturulan haritalar yeniden çizilmektedir. İşgal ve yağmanın yanı sıra etnik ve mezhep ayrılıkları, iç savaşlara dönüştürülüp yeni harita taslaklarına malzeme yapılmaktadır.

Filistin'de uyguladıkları yöntem, Lübnan'a saldırımları, Suriye ve Irak'ta iç savaş çıkarma çabaları, Gazze de uyguladıkları zulüm hep bunun içindir.

İran İslam İnkılâbı ve Filistin Meselesi

1979 yılında İran'da İslam İnkılâbı'nın gerçekleştiği dönemde, Filistin meselesi İslamî yönü yitirmiş ve farklı yönlerle çekilerek, değişik ideolojilere kapılmıştı. Fakat İslam İnkılâbı'nın başarıya ulaşması dünyanın değişik bölgelerindeki Müslümanların yeniden İslamı, tüm alanlarda esas kabul etmelerine neden oldu. Dolayısıyla Filistin hareketleri de İnkılâp'tan etkilenecek, mücadelelerinde İslamî esaslara tutunduklarını söyleyebiliriz. Ayrıca İran İslam İnkılâbı dünya çapında Filistin meselesini Müslümanların en önemli sorunu olarak tanıttı ve İslamî öğretiler sayesinde bu sorunun üstesinden gelineceğini açıkladı.

Filistin İslamî Cihad hareketinin liderleri bu hususta şöyle demektedir:

“Hiçbir şey Filistin halkını, İmam Humeyni'nin gerçekleştirmiş olduğu inkılâp kadar ümitli kılmamıştır. İnkılâbın başarıya ulaşmasıyla Filistin halkı ve biz kendimize geldik, Amerika ve İsrail'i yenebileceğimize inandık.”

İmam Humeyni, Filistin direnişinde iki önemli etki bırakmıştır: Birincisi, direniş ve mücadele-
nin İslamî yöne doğru evrilip, İslamî esaslara
göre yapılması ve ikincisi; dünya Müslüman-
larının, Filistin sorunun her Müslüman'ın so-
runu olduğunu anlayarak, Filistinlilere destek
çıkmasıdır. Dolayısıyla İslam İnkılâbı ve İran
halkının bağımsızlığı ve İslamî öğretilerin top-
luma hâkim olması için vermiş olduğu müca-
dele, Filistinlilere büyük bir örnek olmuştur
ve çok etkilenmelerini sağlamıştır.

İslamî Cihad'ın kurucusu ve lideri şehit Dr.
Şikakî, İslam İnkılâbının Filistin halkının dire-
nişindeki etkilerini şu şekilde açıklamaktadır:

“İslam İnkılâbı başarıya ulaşmadan önce biz tam
bir ümitsizliğe kapılmış halde, yeis içindeydik.
Amerika gibi bir süper gücün desteğini alan Si-
yonist rejimi hiçbir şekilde yenemeyeceğimiz ve
direnişimizin sonun zafer olmayacağını zanne-
diyorduk. İmam Humeyni inkılâbını gerçekleş-
tirmekle, Ortadoğu'nun en güçlü ordusuna sa-
hip ve tüm müstekbir devletlerin desteğini alan
Şahlık rejimini yumruklarla devirmesiyle; ümitli
olduk, rüyalarımızın gerçekleşeceğine inandık.
Kesin iman ettik ki; inkılâbı ve harekât halin-
deki bir İslam, Şah'ı devirdiği gibi, şahları, za-
limleri ve tağutları da devirebilir, böylece Filis-
tin de özgürlüğüne kavuşabilir.

İşte bu asaleti ve değeri İmam Humeyni bize ver-
miştir ve bugün o merhum imamın yerinde bu-
lunan Ayetullah Hamanei de İmam'ın yolunu de-
vam ettirmekte ve bizlere ümit vermektedir. İran
ve İran halkına çok teşekkür ediyoruz. Biliyoruz
ki, Filistin mücadelesini ve direnişini destekle-
dikleri için ne kadar sorunla karşılaşmışlardır.

Tüm ambargo, iç ve dış politikadaki sorunlar, dünya devletlerinin baskısına rağmen yine de bizim yanımızda yer almışlar.”

80’li yılların başına kadar, İslam dinin toplumsal ve siyasi yapısı bilinmemekteydi, insanlar ve uluslararası arenada din, sadece Allah ile kul arasındaki bir bağın adı olarak algılanıyordu. Ama inkılâbın gerçekleşmesiyle, İslam’ın nasıl toplumsal refah ve güveni getirdiği, ezilmiş halklara nasıl özgürlüklerini kazandırdığı tüm dünyada bilindi. Dolayısıyla siyasal İslam, batı için öncelikli ve onların menfaatlerini tehlikeye sokan başlıca konu oldu. Bu yüzden de İslam İnkılâbını yıkmak için her türlü planı yaptılar, her alanda saldırmaya başladılar.

Ortadoğu ve dünyanın değişik bölgelerinde halklar siyasal İslam’ı araştırıp, kabul edip, pratiğe dökmeye çalıştılar. Sonuçta İslam İnkılâbı; İslamî direniş harekâtlarının İslamî olmayan örgütlerden daha üstün ve etkili olduğunu ispatlamanın yanı sıra, küresel anlamda diğer iki önemli tesirde de bulunmuştur:

1. Solcu ve milliyetçi örgütlerinde İslamî öğretilerden etkilenmeleri ve İslamî esaslar ile hareket etmelerini sağladı.

2. İslamî pragmatizme yakın olan İslamî partilerin, kendilerini gizlemelerinden kurtularak daha çok sahada olmalarını sağladı.

İslam İnkılâbı ile 80’li yılların başına kadar tüm İslam coğrafyasında kabul görmeye başlayan laiklik düşüncesinin ve dinin siyasetten ayrı olduğu inancının ne kadar yanlış olduğu

anlaşıldı. Müslümanlar İslam dinin siyasetten ayrı olmadığı ve birçok siyasi öğreti-hükümünün bulunduğu farkına vardılar.

İran İslam İnkılâbının başarıya ulaşmasıyla, hem devletlerin bazında hükümetlerin öz kimlikleri olan İslamî yönetime dönmeleri gerektiği fikri sunulmuş oldu ve hem de halklar ve direniş örgütleri kurtuluşun ve bağımsızlığın yalnızca İslam'a sarılmakla kazanılabileceğini anladılar. Dolayısıyla İslam Devriminden sonra özellikle Filistin'de, İslamî direniş örgütlerinin kurulduğunu, bunların kesinlikle Siyonistler ile müzakereye yanaşmadıklarını gördük.

John Esposito, İslam dinin siyasi olması, ekonomi, kültür, sosyal ve politik alanda bu kadar gelişmesinin; Sudan'dan Endonezya'ya kadar Müslümanların direnişe kalkmasının en büyük sebebi olarak İran İslam İnkılâbını bilmektedir. Ki böylece İslam, bir köşeye terk edilmiş İslam olmaktan çıkarak küresel anlamda en önemli güçlerden biri haline gelmiştir.

İmam Humeyni ve Filistin Meselesi

İmam Humeyni'nin en önemli düşüncesi ve sürekli üzerinde durduğu konu; Siyonizm ve özellikle de İsrail ile mücadele edilmesinin gerekliliği idi. İmam Humeyni'nin kendisine edinmiş olduğu en büyük hedef Filistin sorununun çözümü idi. Aslında bu hedef, İnkılâb'ın başarıya ulaşmasıyla birlikte başlayan bir şey değildi. İmam, İnkılâp'tan 15 yıl önce Filistinli direnişçilerle görüşmüş, maddi-manevi

her türlü desteğe hazır olduklarını ilan etmişti. İmam Humeyni Filistin sorunun sadece Filistin halkının sorunu olmadığı tüm Müslümanların meselesi olduğunu defalarca beyan etmişti.

İran'da İslamî direnişin devam ettiği günlerde gazetecilerle yapılan bir toplantıda şöyle demişti:

“Bizim Şah’a karşı kıyam etmemizin en önemli nedenlerinden biri de onun İsrail’i sınırsız desteklemesidir. Siyonist rejim kurulduğu ilk günden itibaren Şah, işgalcilere her türlü yardımı yaptı, Müslümanlar Siyonistlerle savaşırken, o Müslümanların petrolünü çalarak İsrail’e veriyordu. İşte benim Şah’a muhalif olmamın nedenlerinden biri budur.”

İmam Humeyni içte Şah’a karşı kıyam etmenin ve direnmeyi en önemli amaç biliyordu, dışta ise Filistin sorunu onun için çok önemliydi. İmam Humeyni’nin dış politikadaki esası Filistin’dir. Defalarca şöyle demiştir:

“Siyonist rejimin Müslümanlar tarafından resmen kabul edilmesi, ortak ilişkilerin kurulması ve Siyonistlerin desteklenmesi, Müslümanlar için bir faciadır. Siyonistlerin karşında durmak tüm Müslümanlara ilahi bir farizadır. Siyonistlerle işbirliği yapan Müslüman gözükenlerden Allah’a sığınıyorum.”

“Ben Filistinli devlet adamlarına sesleniyorum, artık İsrail ile müzakereleri bırakın, onlarla görüşmeleri kesin. Bunların zarardan başka hiçbir faydası olmayacaktır. Mazlum Filistin halkının kurtuluşu sadece kendilerine güvenerek, Allah’a dayanarak, silahlı mücadeleye girişmeleri, ölüm pahasına bile olsa İsrail ile savaşmalarındadır.

Şunu artık kesin kabul edin, ne batı size yardım edecektir ve ne de doğu, Allah'a iman edip, elinize silahı alarak İsrail ile savaşın.”

İmam Humeyni ve Kudüs Günü

İmam Humeyni'nin konuşmalarını topluca inceleyip, yayınlamış olduğu bildirilere baktığımızda; Kudüs gününün tüm dünya Müslümanlarının küresel bir günü olduğunu rahatlıkla anlayabiliriz. İmam'ın ramazan ayının son cumasını Kudüs günü olarak ilan etmesi, aslında mezhep, fırka ve kavim gözetilmeksizin tüm Müslümanların ortak değeri olduğundan, Müslümanların birliğini sağlam noktasında çok önemlidir.

İmam Humeyni tüm Müslümanların kabul ettiği Filistin sorununu, Kudüs günüyle canlı tutmaya çalışmakla vahdeti de sağlamıştır. Merhum İmam'ın seçmiş olduğu gün de çok önemlidir; zira ramazan ayının orucunu tutan dünya Müslümanları bu ayda dua, nefis tezkiyesi ve ibadet ile tarif edilmez bir maneviyata ulaşmışlardır, dolayısıyla ramazanın son cumasında İslam için bir şeyler yapma isteği onlarda belirmiştir. Böylece İmam'ın sözü çok daha etkili olarak kalplere yerleşmiş, İslam âlemi tarafından kabul görmüştür.

Kudüs günün nasıl bir gün olduğu ve neyi amaçladığını bizzat İmam Humeyni'nin sözlerine baktığımız zaman çok daha güzel anlayacağız. İmam Humeyni şöyle diyor:

“Benim dünya Müslümanlarından ve İslam devletlerinden istediğim tek şey; işgalci Siyonistlerin ve destek verenlerin biran önce yenilgiye uğramaları için birlik ve beraberlik içinde olmalarıdır. Müslümanlar birleşin. Dünya Müslümanlarını mübarek ramazan ayının son cuması yani Kadir gecelerinin bulunduğu günleri Kudüs günü olarak kabul etsinler. Bu günde dünya Müslümanları birleşerek bu programla uluslararası alanda Filistinlilerin kanuni haklarını savunsunlar. Böylece Filistin halkının kaybedilmiş hakları onlara geri kazandırılsın...”

“Kudüs günü küresel bir gündür ve sadece Kudüs ile sınırlı değildir. Kudüs günü aslında dünyanın tüm ezilmiş halkların kıyam edip bağımsızlıklarını kazanmaları, Amerika ve diğer güçlerin zulmü altında ezilenlerin onlara karşı gelerek haklarını savunmaları gereken bir gündür.

Bugünde dünya mustazafları, müstekbirlerin karşısında durmalı ve burunlarını yere sürmeli-ler. Kudüs günü münafıklar ile gerçek inançlıların belli olduğu gündür; inanlar bu günde görev ve sorumluluklarının farkına varırlar ve gereğini yaparlar ama münafıklar yani Amerika'nın gölgesi altında olanlar, Siyonistlerle işbirliği yapanlar ve Müslümanların izzetini düşünmeyenler bu günde duyarsızdırlar, hatta engellemeye çalışırlar.

Kudüs günü; hepimiz himmetli olması ve Kudüs'ün özgürlüğü için mücadele edilmesi gereken gündür: Çalışıp çabalayalım ki, Kudüs kurtulsun, Lübnan halkı kurtulsun...”

“Kudüs günü sadece Filistinlilere özel bir gün değildir, İslam günüdür. İslam hükümetinin günüdür, tüm Müslüman memleketlerinde İslam bayrağının dalgalanması gereken bir gündür.”

“Müslümanlar bugünde yürüyüşler düzenlemeli, feryat etmeli ve sloganlar atmalıdır. Bunların faydasız olduğunu sanmayın, evet sadece ben tek başıma haykırsam belki faydasızdır, ama dünya Müslümanları topyekûn haykırdılar mı hiç şüphesiz çok faydalıdır ve etkisini gösterecektir.”

Ayetullah Hamanei ve Filistin Meselesi

Ayetullah Hamanei'nin; Filistin sorunu karşısında tutumu ve konuşmalarını incelediğimizde sanki karşımızda İmam Humeyni'yi görmekteyiz. O da Merhum İmam'ın izinde onun gibi Müslümanların vahdeti, Filistin ve dünyanın ezilmiş halkları için mücadele etmektedir.

Ayetullah Hamanei, rehberliğe seçildiği ilk günden, günümüze kadar her fırsatta Filistin'in dünya Müslümanları için en önemli ve başlıca sorun olduğunu söylemiştir. Dolayısıyla “Filistin davasını desteklemek, maddi-manevi, kültürel ve politik alanlarda yanlarında yer almak her Müslüman'a farzdır” diye söylemiştir.

Aynı şekilde, tüm dünya Müslümanlarını, özellikle toplumun önde gelen düşünür ve devlet adamlarını Kudüs meselesi üzerinde durmaya çağırmaktadır. Zira bugün Siyonist rejim, bütün Müslümanların ortak kutsal değeri olan Kudüs'ü Yahudileştirmeye ve orada bulunan Mescid-i Aksa'yı yok etmeye çalışmaktadır.

İmam Hamanei 1998 yılında Tahran'da Şeyh Ahmet Yasin ile yaptığı görüşmede şunları söyledi:

“Filistin halkı Müslüman bir halktır. Dolayısıyla İslamî değerleri savunun, İslam'dan bahseden ve Filistin halkının izzetini düşünen kimseler bu halkın gerçek temsilcileridir. Hedefi İslam olmayan ve Filistin halkını zelil eden anlaşmaların peşinde koşan kimseler bu halkı temsil etmemektedir.”

“İran halkı ve politikacıları şimdiye kadar Filistin'in yanında yer almış ve İsrail'in karşısında durmuştur, bundan sonra da bu konumu koruyacaklardır. Her ne kadar Filistin yanında yer almak uluslararası alanda İran devleti için birçok sorunları beraberinde getirse de biz İslam için çekilen bu sıkıntıları ilahi bir nimet olarak görmekteyiz. Biz Filistinli direnişçileri, sonuna kadar hem siyasi ve hem de askeri alanda destekleyeceğiz ve ne kadar baskı uygulanırsa uygulansın bundan asla vazgeçmeyiz.”

Sonuç

Bu alışmamızda özetle Filistin topraklarındaki İsrail ile Filistinlilerin yahut daha doğru bir tabirle İslam ile Siyonistlerin arasındaki bu savaşı incelemeye çalıştık.

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler bize şunu göstermektedir: İsrail'in asıl amacı Filistinlileri olabilecek her yönden kuşatmak ve yaşamlarını dayanılmaz hale getirmek, böylece Filistin halkının bu topraklarda kalmakla hiçbir şey elde edemeyeceklerini düşünmelerini sağlamaktır. Ben-Gurion, Begin, şamir, Barak, şaron ve Netanyahu gibi İsrail liderleri aynı ideolojinin takipileridir. Ve bu ideoloji her zaman yayılcı ve saldırgan bir politika izleyen Siyonizm'dir. Siyonistlerin ideallerini gerçekleştirmeleri önündeki en önemli engel ise İran İslam İnkılâbı ve Direniş Cephesinin bölgede ve halklarda kabul görmesidir.

Ortadoğu'nun kalbinde bir virüs gibi ortaya çıkan ve milyonlarca insanın acı çekmesine neden olan Siyonizm; Ağustos 1897 tarihinde İsviçre'nin Basel şehrinde gerçekleşen ilk konferans sonucu ortaya çıkmaya başladı.

Birinci dünya savaşından sonra Osmanlı'nın dağılması ve Filistin'in İngilizlerin denetimine girmesiyle Yahudi göçü de başlamış oldu. Öyle ki 1948 yılında Filistin halkını kendi evinden çıkararak topraklarını işgal ederek Siyonist rejimi kurdular. Sonrasında Araplar ile gerçekleştirdikleri altı savaş ile güçlerine güç, topraklarına toprak kattılar. Araplar yenildi, çünkü İslam'dan ve birlikten yoksunlardı.

Fakat İran'da İslam İnkılâbının gerçekleşmesiyle, siyasal İslam tüm dünyaya yayılmaya başladı, özellikle Filistin halkı İslam ile süper güçleri devirebileceklerini anladılar. Bunun sonucu olarak güney Lübnan'da Hizbullah ve Filistin'de İslamî Cihad kuruldu. Bu iki hareket ile Siyonistlerin ilerleme dönemi bitmiş oldu. 2000 yılında işgal etmiş olduğu Lübnan topraklarından geri çekilmek zorunda kaldı. Bu Ortadoğu'nun en önemli ordusuna sahip olan İsrail'in hazin sonun başlangıcı oldu. Öyle ki altı günde Arap devletlerini yenen İsrail, 2006 yılında Hizbullah karşısında 33 gün savaştıktan sonra yenilgiyi kabul etti.

İşgalci rejim içindeki sorunlar ise çok daha büyük; ekonomik yolsuzluklar, güvenlik sorunu, işsizlik, resmiyet konusu ve daha onlarca sıkıntı ile içte boğuşmaktadır.

Dolayısıyla tarihin hiçbir devresinde olmadığı kadar, Siyonistlerin yok edileceği ve İslamî direnişin mutlak zafere ulaşacağına ümitliyiz. Evet, İsrail'in sonu ve İslamî direnişinde zafer günleri gelip çatmıştır. Olmert istifasından önce bunu itiraf etmişti:

“Artık kimse büyük İsrail’in hayalini kurmasın, kim bundan bahsedecek olsa sadece kendisini kandırıyor demektir.”

Son olarak dünya üzerindeki Müslümanlar, bu mazlumların sesini dünyaya duyurmak, onlara zulmeden güçleri deşifre etmek, bu güçlerin fikri temellerini çürütmek, İslam’ı güçlendirmek ve yaymak için çalışmaya devam etmek, İslam aleyhindeki her türlü propagandayı fikri mücadeleyle etkisiz hale getirmek gibi görevlerle sorumludur. Filistin’de öldürülen, yaralanan, zulüm gören her Müslüman, bize bu görevi bir kez daha hatırlatmalıdır.

Aksa Tufanı

7 Ekim 2023 tarihinde Hamas'ın silahlı kanadı İzzeddin el-Kassam Tugayları tarafından işgalci İsrail geneline geniş çaplı bir operasyon düzenlendi. Direniş gruplarının “Aksa Tufanı Operasyonu” olarak adlandırdığı bu harekât, Yahudi bayramı Simchat Torah ve Yom Kippur Savaşı'nın yıldönümünde gerçekleşti. Saldırıları öncelikle Gazze'den İsrail'e atılan roketlerle başladı, sonrasında direniş güçleri Siyonist Rejimin işgal ettiği topraklara girerek başarılı operasyonlar yaptılar. Bu operasyonlarda İsrail gözlem noktalarını devre dışı bırakmak için insansız hava araçları, İsrail'e sızmak için yamaç paraşütleri ve alışılmadık olan motosikletler gibi taktikler kullanıldı. Eş zamanlı olarak, yaklaşık 3.000 direnişçi Gazze'den İsrail'e kamyonlar, kamyonetler, motosikletler, sürat tekneleri ve yamaç paraşütü kullanarak sızdılar.

Aksa Tufanı operasyonu Hamas ve İslamî Cihad'ın birlikte organizesi ile gerçekleşti. İzzeddin el-Kassam Tugayları'nın komutanı Muhammed Deif, saldırının “Mescid-i Aksa'nın kirletilmesi”ne yanıt olarak gerçekleştirildiğini,

İsrail'in binlerce Filistinliyi öldürmesi ve yaralamasının etkisiyle gerçekleştiğini söyledi. Deif, Filistinlilere ve Arap kökenli İsraillilere, "işgalcileri kovun ve duvarları yıkın" çağrısında bulundu.

Aksa Tufanı operasyonun başlamasıyla Hamas şu açıklamada bulundu:

"Mücahid kardeşlerimizin, Gazze'ye yönelik kara harekâtında işgal güçlerine karşı gerçekleştirdiği pusu ve saldırılarda, siyonist İsrail ordusu çok ağır kayıplar vermişlerdir.

Kara harekâtının başladığı günden şu ana kadar aralarında tank, zırhlı personel taşıyıcı ve paletli buldozerin olduğu yüzlerce askeri araç imha edildi, çok sayıda işgalci asker etkisiz hale getirildi.

Siyonist İsrail, hastane, okul, ambulans, mülteci kampı vb. lokasyonlara saldırılarını arttırarak sivil halkı katlederek dikkatleri savaş meydanından farklı alanlara çekerek sahadaki askeri aciziyetini ve başarısızlığını örtmeye çalışmaktadır.

Bu nedenle, Direniş Hareketlerinin Siyonist İsrail Ordusuna yönelik gerçekleştirdiği operasyonların haberlerinin paylaşılması, cephede İşgalci askerlerin yaşadığı hezimetin gündeme getirilmesi önem arz etmektedir.

Siyonist İsrail, Aksa Tufanı operasyonu ile yeşeren özgürlük umutlarını ve zafere olan inancı, sivillere yönelik gerçekleştirdiği katliamlarla ve soykırımla söndürmeye, İslam ümmetinde aciziyet ve yenilgi psikolojisi oluşturmaya çalışmaktadır.

Özgür Mescid-i Aksa'da Arabıyla, Acemiyle dünyanın en ücra köşelerinden gelen Müslüman kardeşlerimizin özgürce namaz kılabilmesi için Filistin Halkı olarak hepimizin kurban

verilmesi gerekiyorsa, halkımız asla bundan geri durmayacaktır.

Şehitler, zafere giden yolda yolumuzu aydınlatan meşalelerdir.”

Hiç şüphesiz bu operasyonun İsrail ordusu ve halkının morali üzerindeki etkisi devasa boyutlardaydı. Siyasi, güvenlik ve askeri kurumları, Ekim 1973 savaşından bu yana geçen 50 yılın en büyük darbesini aldı. Dünyanın en güçlü dördüncü ordusuna sahip olduğu söylenen İsrail, güya güven içindeki yerleşimcilerinin hedef alınmasını önleyemiyor ya da buna tepki veremiyorsa, bu ciddi bir gerilemenin işareti olarak kabul edildi.

Ayrıca Aksa Tufanı, Arap dünyasında zillet, teslimiyet, normalleşme ve düşmanın koruyucu olduğu yanılsaması döneminden onurlu ve özgür bir döneme -Filistin'in tamamen kurtuluşuna- geçişi sağlayacak tarihi bir dönüm noktasına dönüştü.

Aksa Tufanı'nın Bir Kazanımı

Aksa Tufanı harekâtının en önemli kazanımlarından biri Filistin meselesine, özellikle İsrail'e karşı genel kamuoyunun bakışının değişmesiydi. Bu harekâtla bazı algılar yerle bir oldu:

- İsrail demokrat ve insan hakları yanlısı bir ülkedir.
- İsrail ordusu dünyanın en etik ordusudur.
- İsrail ordusu en seçkin ordulardan biri, yenilmez ve efsanevi bir güce sahiptir.

- İsrail son derece modern teknolojik askerî ve savunma sistemleri, güvenlik, imha araçları ve Demir Kubbe ile donatılmıştır.
- İsrail toprakları dünyanın en mazlum halkının bulunduğu ve Holokost gibi insanlık dışı olayların mağdurlarının yeridir.
- Bugün dünya hep bir ağızdan İsrail karşısında durmakta, Filistin ve Gazze halkının arkasında bulunmaktadır ve Siyonist rejimin gerçek yüzü herkesçe tanınmıştır.
- Medya, reklam araçları ve batı devletleri bu olayı daha sonraları başka türlü anlatmaya çalışacaklardır. Ancak önemli olan, Filistin'in özgürlük haykırışı için 'İsrail'e Ölüm!' sloganı atan ayık kalpler, vicdanı uyanık kadınlar ve özgür ruhlu erkeklerdir.

Bugün tarih, aktörleri Siyonistlerin olduğu gerçek bir Holokost'u kaydetmekte. Artık zaman, Siyonist rejimin medyaları vasıtasıyla yaydığı kabullerin özgür ve halktan bir basın tarihine gömülmesi için bir fırsattır. Bugün özgür ruhlu insanlar, Gazze'de yaşananlarla ilgileniyor, Siyonist rejimin kadınlara ve çocuklara yönelik cinayetlerini görüyorlar.

Bu genel zihniyet ve anlayış ne kadar güçlü ve kalıcı olursa direniş cephesi de bir o kadar resmiyet kazanacak, meşruiyet sağlayacak ve tüm bunlar Amerika'nın, Batı Asya'da bulunmasının meşruiyetinin ve tarih boyunca en büyük katil yani İsrail'in siyasi hayatının ölümü demek olacaktır.

Ayetullah Hamaneî'ye Göre Aksa Tufanı

İran İslam İnkılabı kurulduğu ilk günden itibaren her zaman Filistin davasının savunucusu olmuş, heralanda Filistin direnişini desteklemiş, elindeki her türlü imkanı, teknolojiyi ve bilgiyi seferber ederek direniş gruplarının destanlar yazmasına yardımcı olmuştur.

Aksa Tufanı Operasyonu'nun hemen sonrasında İslam Devrimi Lideri Ayetullah Seyyid Ali Hamaneî, Silahlı Kuvvetler Subay Üniversiteleri öğrencilerinin ortak mezuniyet töreninde açıklamalarda bulunarak şunları söyledi:

“Öncelikle Aksa Tufanı ile gasıp Siyonist rejimin hem askerî hem de istihbarat açısından onarılması zor olan yaşamış olduğu yenilgidir. Elbette herkes yenilgiden bahsediyor ama benim üzerinde durmak istediğim ‘onarılamaz’ olan yenilgidir. Bu yıkıcı depremin gaspçı rejim yönetiminin ana yapılarını kolayca yeniden inşa edilemeyecek şekilde yok ettiğini söylemek istiyorum. İşgalci Siyonist rejimin, bugün dünyada batılılardan aldığı destekle, çıkardığı gürültüyle bu yapıları yeniden ayağa kaldırması pek mümkün görünmüyor.

7 Ekim cumartesi gününden itibaren Siyonist rejimin artık eski Siyonist rejim değildir ve aldığı darbe bu kadar kolay telafi edilemeyecektir.

Çok önemli olduğunu düşündüğüm ikinci nokta ise bu felaketin bizzat Siyonistlerin kendi eylemleri sonucu meydana gelmiş olmasıdır. Zulüm ve cinayet haddini aştığında, açgözlülük doruğa ulaştığında fırtınayı beklemek gerekir.

Siz, Filistin milletine ne yaptınız böyle?

Filistinlilerin cesur ve aynı zamanda özverili eylemi, gaspçı düşmanın yıllardır devam eden ve son aylarda yoğunluğu artan suçuna bir tepkiydi; bunun sorumlusu da gaspçı rejimin iktidarda olan mevcut yönetimidir. Yakın dünya tarihinde hiçbir İslam milleti, bugün Filistinlilerin karşı karşıya olduğu gibi bir düşmanla karşılaşmamıştır; böylesine kötü, çirkin, acımasız düşmanlık ve kana susamışlık tarihte görülmemiştir. Milletler çoğu kez zulme uğramıştır ancak onların düşmanları bu kadar hayâsız, bu kadar çirkin ve bu kadar zalim olmamıştır. Hiçbir Müslüman millet, Filistin halkı gibi baskı altına girmemiş, kuşatma altına alınmamış, kıtlık çekmemiştir; ne dünyada bunun bir benzeri vardır ne de şu anki kadar gözümüzün önünde benzerini bulunmaktadır.

Batılı devletler, özellikle Amerika ve İngiltere, bu suni, zalim ve kana susamış hükümete destek ve yardım yaptıkları kadar hiçbir devlete destek vermediler. Önce İngilizler sonra Amerikalılar ve daha sonra dünyada doğu bloğu varken eski Sovyetler Birliği ve farklı diğer ülkeler hepsi bu zalim rejime yardım ettiler. Ve bu zalim rejim ise kadın erkek demeden, yaşlı çocuk demeden kimseye merhamet etmedi, Mescid-i Aksa'nın mükeddesatını korumadı, kendi yerleşimcilerini aynı kuduz köpekler gibi Filistin halkının üzerine saldı ve namaz kılanları ayaklar altında tekmeletti.

Peki, bu millet tüm bu zulüm karşısında ne yapsın?

Gururlu bir millettir, kadim bir millettir Filistin halkı. Filistin halkı dünün ve bugünün halkı değil, kaç bin yıllık geçmişe sahip bir toplumdur. Bu denli zulme karşı nasıl tepki vermeli?

Besbelli fırtına koparır, fırsat bulduğunda kıyameti koparır.

Ey Siyonist zalimler! Suçlu sizlersiniz. Bu Tufanın sebebi sizsiniz. Bu belayı kendi başınıza kendiniz getirdiniz. Gururlu ve cesur bir milletin bu denli düşmanlık karşısında başka yolu olamaz.

Üçüncü nokta: Tokat yiyen bu zalim ve pespaye düşman şimdi de mazlum rolü oynamaya başlamıştır. Diğerleri de ona yardım etmekte; kibirli dünya medyası bunları mazlum göstermek için yardım ediyor. Bu işgalci rejim ne olursa olsun mazlum olamaz, zalim, mütecaviz, cahil, boş konuşan ve daha nicesidir ama mazlum asla değildir, zalimdir. Hiç kimse bu şeytanî canavarı mazlum gösteremez.

Dördüncü nokta: Bu işgalci rejim mazlum rolüne bürünüp bir bahaneyle yaptığı zulmü daha da artırmak istiyor. Gazze'ye yaptığı saldırı, insanların evinlerine saldırı, sivillere yaptığı saldırı, toplu katliamlar; kendini mazlum göstererek yaptığı bu cinayetleri kaç katına çıkarmak istiyor. Kendini ezilmiş gibi göstererek işlediği cinayetleri meşru kılmaya çalışıyor. Gaspçı rejimin başkanları, karar alanları ve destekçileri bu yaptıklarının kendilerine daha büyük felaket getireceğini bilmelidir. Bu vahşetin tepkisi çirkin yüzlerine daha ağır bir tokat olarak ineceğini bilmelidir. Cesur Filistinli gençlerin ve canlarından geçen fedakârların kararlılığı, Siyonist rejimin bu cinayetleriyle daha da güçleniyor.

Aksa Tufanı'nı zekice tasarlayan akıllı, cesur ve genç Filistinli oyun kurucuların alınlarından öpüyor ve onlarla gurur duyuyoruz. Bu "Filistinlilerin bu eylemi, Filistinli olmayanların eseridir" diyenler Filistin halkını tanımamıştır.

Elbette tüm İslam âlemi Filistinlileri desteklemekle mükelleftir, vazifeleri vardır. Allah'ın

izniyle de destekleyeceklerdir. Ancak bu iş, tamamiyle Filistinlilerin işidir. Zeki oyun kurucular, cesur gençler, kendi canlarından geçerek bu destanı var etmeyi başardılar. Allah'ın izniyle bu şecaat ve hamaset Filistin'in kurtuluşu için büyük bir adım olacaktır.”

Filistin DireniŖi Hakkında Ŗüpheler ve Cevapları

Giriş

İslam İnkılabı'nın zaferinden ve Siyonist rejime karşı mücadelenin yeniden canlanmasından sonra Arz-ı Mukaddes işgalcilerinin gözünde bu rejimin yok olması, bir kez daha ve eskisinden daha fazla bir şekilde belirginlik kazanmıştı. İşgalci rejim, bu tarihten itibaren ilgili toplulukların kamuoyunu bu durumdan uzaklaştırmaya yönelik birtakım projeler ortaya koyuyordu. O günden bu yana da Filistin ve Filistinliler hakkında İbranî, Arap ve Batı eksenine bağlı tribünler tarafından pek çok şüphe oluşturularak çeşitli mecralarda yayımlanmaya başlandı.

Muhteşem Aksa Tufanı Operasyonu'nun akabinde, işgalci Siyonist rejimin telafisi mümkün olmayan yenilgisinin ardından, düşman medyanın sürekli şüpheler oluşturarak şom hedefleri doğrultusunda kamuoyunu yanıltmaya çalıştığı şu günlerde, biz de öne sürdükleri asılsız iddia ve şüphelerden en önemlerine değinerek bunları cevaplamaya çalışacağız.

1. İslam dünyasının olguları, makro düşünceye sahip olmamızı gerektirecek kadar ne denli önemli olabilir ki?

İslam dünyasındaki pek çok konu toplumsal bir kimliğe sahiptir ve makro düzeyde ele alınması gerekir. İhmal edilmesi yanlış analizlere neden olan İslam dünyasının temel sorununu, Batı ve modern dünya arasındaki “mevcut dünya düzenini (yeniden) oluşturma ve koruma” rekabetinin yanı sıra İslam dünyasından gelebilecek olası tehlike hissidir. Dolayısıyla bu faktörleri dikkate almadan İslam dünyasının mikro olaylarını analiz etmemiz mümkün değildir.

Batılı otoritenin İslam dünyasındaki uygulamaları, her dönemde çıkarları doğrultusunda hareket eden birtakım yeteneklerden destek alarak gerçekleşir. Örneğin belirli bir dönemde kültürel kimlik güçlüyse, dinî kavramlar adı altında boy gösterebilir. Ancak Batılı otoritenin

hakimiyetinin ardından bu uygulamalar, dine ihtiyaç duymayan birtakım partiler ve gruplar aracılığıyla gerçekleştirilir ve onlar da bu otoritenin çizdiği yörüngede hareket ederler.

Genel olarak İsrail'in bu bölgedeki varlığı, bahsi geçen düzen açısından kilit bir konudur. İsrail'e karşı yeniden diriliş hareketi, onların eylemlerini dinî kavramlar kisvesi altında görmelerini kaçınılmaz kılıyor. İşte bu yüzden IŞİD'in ortaya çıkışı da bu küresel güç ilişkisi içerisinde şekillenmiştir. Ne var ki bu senaryo, IŞİD'in çökertilmesiyle bir süreliğine askıya alındı.

İslam ümmetinin çok yönlü bir harekete ve konuları önem sırasına göre dizilen doğru bir analize ihtiyacı var. Çünkü medya dezenformasyonu, makro düzeyde denklemleri kendi lehine değiştirmek isteyen otoritenin kullandığı oldukça önemli ve etkin bir faktördür.

2. İsrail’le aramızdaki bu kan davasının sebebi nedir?

İsrail işgal rejimi, Ortadoğu’daki krizin en önemli bileşenlerinden biridir. İslam Cumhuriyeti ise çeşitli sebeplerden dolayı bu rejime muhalefet etmektedir. En önemli konulardan biri de bahsi geçen rejimin 1948 yılında yasa dışı yollarla kurulmuş olmasıdır.

Macera, bir İngiliz projesi olarak Balfour Deklarasyonu’nun 1919 yılında yayımlanmasıyla başladı. Bunun sonucunda da İngilizler tarafından Filistin topraklarında Yahudilere “bir Yahudi devleti kurma” sözü verildi. Başlangıçta İngilizler tarafından yürütülen ve son olarak da Amerikan yönetiminin kontrolüne bırakılan bu proje neticesinde çok sayıda Filistinli tarihî topraklarından kovulurken dünyanın dört bir yanından Yahudiler ve Siyonistler de bu bölgeye akın etmeye başladılar. İşgal ve saldırı yoluyla Filistin halkının topraklarına el koyan bu rejim, şimdilerde de aynı cinayetlerini silah kullanarak sürdürüyor.

İran'ın kınama ve karşı çıkma eyleminin son derece mantıklı ve akılcı olduğu açıktır. Çünkü bunu yasadışı bir süreç ve uluslararası yasaların bir ihlali olarak görüyor. Bu nedenle de İsrail'i resmîyetle asla tanımıyor ve bilakis onu gaspçı ve işgalci bir rejim olarak tanımlıyor.

Öte yandan Siyonist rejim, yasadışı oluşumunun başlangıcından bu yana bölgede istikrar ve güvenliği daima sekteye uğratan bir unsur olmanın yanı sıra yetmiş yılı aşkın gayri meşru varlığı, saldırganlığı ve cinayetleriyle de -Amerika gibi süper güçlerin de desteğiyle- her zaman için bölgede bir tehdit olarak görülüyor.

Ayrıca bu rejimin 300'den fazla nükleer başlıkla savaşa bile gerek duymadan tüm bölgeyi bombalayabilecek ve felakete sürükleyebilecek potansiyele sahip olması, insanlık için de büyük bir tehlikedir.

Orta Doğu'daki krizlerin çoğunun nedeni işgalci İsrail rejimi olduğundan, İran'ı kalıcı rakibi olarak görmesi de doğaldır. İsrail'in kurulması, mevcut bölgesel düzenle örtüşmediğinden, bu illegal meselenin bölgede tam olarak yerleşebilmesi için rejimin mevcut düzeni bozarak kendi çıkarlarına uygun yeni koordinatlara sahip yepyeni bir bölge oluşturması gerekmektedir. Büyük Ortadoğu Projesi, hedef hükümetleri devirmeye yönelik türlü saldırılar, çeşitli ülkelerdeki bombalama ve terör eylemleri, muhalif unsurları yok etme ve tefrika

çıkarma çabaları, bölgede istikrarı zedeleyen ve emniyetsizlik sorunu yaratan bu yöndeki eylemlerden sadece bazılarıdır.

İran ile bu rejim arasındaki anlaşmazlığın bir diğer bölümü de İranlı bilim adamlarının karşı tarafın (İsrail) casusluk teşkilatı (Mos-sad) tarafından öldürülmesine dayanıyor. Nitekim İsrail, İran'ın bilimsel ilerlemesini önlemek amacıyla bilim adamlarını öldürmeye yönelik eylemlerin de arkasındaki isimdir.

İran, bu rejimin cinayetlerine karşı çıkmakla birlikte Filistin sorununun çözümünü açık bir dille ve defalarca dünya kamuoyuna önermiştir. Bu öneri, aynı zamanda İran'ın küresel düşünce tarafından kabul gören ve fakat süper güçler tarafından reddedilen açık, hukuki ve ilkeli mantığını da ortaya koyuyor.

“Filistin halkı, diğer tüm uluslar gibi, kendi kaderini belirleme ve ülkelerinin yönetim sistemini seçme hakkına sahiptir.”

“Bu öneri şudur: Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudilerden oluşan Filistin topraklarındaki tüm hak sahipleri, kendi sistemlerinin yapısını referandumla belirlemeli ve yıllardır yerlerinden edilen ve türlü zorluklara göğüs geren bütün Filistinliler de bu referanduma katılmalıdırlar. Batı dünyası, bu çözümü kabul etmediği takdirde sürekli dem vurdukları demokrasiye bizzat kendilerinin uymadıklarını kanıtladıklarını ve bu sınavın onların (gerçek yüzlerini) ifşa eden bir başka sınavları olacağını bilmelidir.”

İran'ın Filistin'e koşulsuz desteği, insanî konularda ve uluslararası arenada bu ülkenin ne

denli dürüst olduğunu gözler önüne sermektedir. Dolayısıyla İran'ın Siyonist rejime olan muhalefeti, Filistin halkının şehit olmasına ve yerinden edilmesine neden olan bu rejimin illegal yollarla ve bölgedeki egemen güçlerin desteğiyle sahte bir biçimde gerçekleşen kuruluş aşamasından kaynaklanmaktadır. Buna ilave olarak İslam Cumhuriyeti, bölgede kriz yaratıp ülkelerin iç işlerine karıştığı ve bilim adamlarına suikast düzenlediği gerekçesiyle de bu rejime ayrıca karşı çıkıyor.

Bu anlaşmazlıklar, ülkeler arasında müzakere yoluyla çözülebilecek normal anlaşmazlıklar değildir. İslam Cumhuriyeti, İsrail'in kuruluşunu “hukuka aykırı” ve “zulme dayalı” bulduğu için stratejisini de bu rejimin yok olmasına odaklı bir mücadele üzerine kurmuştur. İran İslam Cumhuriyeti'nin Müslüman uluslar arasındaki popülaritesinin nedenlerinden biri de Filistin halkını destekleme konusundaki istikrarıdır. Pek çok Arap ve İslam ülkesi, bu rejimle etkileşim halindeyken İslam Cumhuriyeti, Siyonist rejimle temel farklılıkları nedeniyle Filistin destekçilerinin ön safalarında yer almaktadır.

3. “Büyük Ortadoğu Projesi” İsrail için neden bu kadar önemli?

11 Eylül olayından bir yıl sonra, dönemin ABD Dışışleri Bakanı “Colin Powell”, Batı Asya bölgesinde terörle mücadele bahanesiyle ülkenin yeni programını açıklamıştı: “Büyük Ortadoğu Projesi.”

O günlerde devrim lideri (Ayetullah Hamenei) şöyle diyordu:

“Büyük Ortadoğu meselesi, bir Amerikan rüyasıdır. Onların dillendirdiği Büyük Ortadoğu’dan kasıt, Ortadoğu’da İsrail merkezli büyük bir ülkedir. Tabii ki bununla tek çatı altında bir devlet kurmayı kastetmiyorlar. Hayır, şu an mevcut sınırları içerisinde bulunan devletler yerli yerinde olsun, ancak hepsi de Amerikalıların avucunda olsun istiyorlar. İnsanlar görünürde kendi hükümetlerini kendileri seçtiklerini sanacaklar ama seçtikleri hükümetler Amerikalıların istediği hükümetler olacak. (Onlar böyle bir projenin hayali içindeler.)”

Ancak bu planın uygulanmasının üzerinden henüz birkaç yıl geçmemişti ki planları

başarısızlıkla sonuçlandı ve yarım kaldı. Daha önce bölgedeki demokratikleşme sürecinin “Batı taraftarları ağının” güçlenmesine yol açacağını düşünen Amerikalılar, artık bunun “kendi topuklarına sıkılmak” eylemine dönüştüğünü açıkça gözlemlemiş oldular. Irak’ta otoritenin (kendi ideallerine hizmet edecek) laik ve seküler şahıs ya da partilerin eline geçeceğini düşünen Amerikalılar, nihayetinde umduklarını bulamamışlardı ve tam tersine otorite, İslamcılarının ve Amerikan karşıtlarının eline geçmişti. Tunus ve Mısır’daki İslamî uyanış, Amerika’nın iki eski müttefiki Bin Ali (1936-2019) ve Hüsnü Mübarek’in (1928-2020) de devrilmesine yol açtı. Batı’nın Suriye, Filistin, Lübnan ve Yemen’de birbirini takip eden başarısızlıkları ve son birkaç yılda başlayan İslamî uyanış hareketi, Amerikan otoritelerine ve Büyük Ortadoğu Projesi’nin başarısızlığına fiilen zemin hazırladı.

Ancak belirtilen sorunun ikinci kısmına ve İsrail’in bu plandaki (BOP) konumuna gelince; bu konuda şunu söylemek gerekir ki, İsrail’in güvenliği ve bekası, (her zaman için) Ortadoğu’daki Amerikan dış politikasının en önemli hedeflerinden biri olmuştur.

İran İslam Devrimi’nin zaferinden önce İsrail’in varlığı, Arap radikalizmi ve milliyetçiliği tarafından tehdit altındaydı. Ancak İslam Cumhuriyeti’nin kuruluşundan ve İslamî hareketlerin ortaya çıkışından bu yana İslamcılık ve İslamî gruplar, İsrail’in güvenliğine ve

yaşamına yönelik en büyük tehdit olarak görülmeye başlandı.

Amerika açısından “radikal İslamcı eğilimler” siyasi, ekonomik ve kültürel-egitimsel gelişimin eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla İsrail’in varlığının korunması, bölge ülkelerinin çok yönlü kalkınmasına ve buna paralel olarak da İslamcılığın köklerinin kurutulmasına bağlıdır. Doğal olarak bu plan, İsrail’in güvenliğinin ve varlığının sağlanmasına yönelik bir strateji ve çözüm olarak değerlendirilmektedir.

4. İslam Cumhuriyeti açısından Filistin'in desteklenmesini bu denli önemli kılan şey nedir?

Vaktiyle İsrail, Pehlevi rejiminin daimî müttefiklerinden biriydi ve birçok bölgesel ilişki, bu iki aktörün koordinasyonu ile birlikte ABD'nin denetimi ve yönetimiyle yürütülüyordu. İslam Devrimi'nin zaferinin ilk sonuçlarından biri, bu rejimle ilişkilerin tamamen iptal edilmesi ve Tahran'da Filistin Büyükelçiliği'nin kurulması oldu. İslam Cumhuriyeti'nin Filistin halkına verdiği destek, bünyesinde kurulan hükümetlerin farklı eğilimlerine rağmen asla değişmeyen stratejik ve uzun vadeli bir destek olmuştur. Bu uzun vadeli ve stratejik destek, İslam Cumhuriyeti tarafından en az üç nedenden dolayı sürdürülmektedir:

İslam düşüncesinde Müslümanlar tek bir millettir ve coğrafi sınırların yanı sıra dil, renk vb. farklılıklar, onları birbirinden ayırabilecek geçerli sınırlar değildir. İslam, bütün insanları birbirine karşı sorumlu saymış gerek

Müslümanları gerekse mazlumlari savunmayı her Müslümana farz kılmıştır.

İslam düşüncesinin esaslarını, değer ve görevlerini temel alan İran anayasasında, “Masum ve mazlum Müslümanların öldürölmesi, haklarının çiğnenmesi ve kendi topraklarında işgale uğramaları durumunda hükümetin kayıtsız ve sessiz kalamayacağı” yönünde bir madde vardır.¹

Buna göre İran açısından yalnızca Filistin halkı söz konusu değildir; aksine bu konuya örnek olan herkes ve her toplum, bu İslamî görev nedeniyle İran tarafından desteklenecektir. Nitekim Ayetullah Hameneî bu bağlamda şöyle der:

“Filistin meselesi İslam Cumhuriyeti için taktiksel bir mesele değildir; bu, kaynağını İslam inancından alan temel bir meseledir. Bu İslam ülkesini gaspçıların ve onun uluslararası destekçilerinin pençesinden kurtarmak ve onu Filistin halkının kendi ellerine bırakmak bizim görevimizdir. Bu, dinî bir görevdir, tüm Müslümanların görevidir. Bütün İslam milletlerinin, bütün İslam hükümetlerinin görevi budur; bu, İslamî bir görevdir.”

Öte yandan İslam düşüncesinde istikbara ve zulme karşı koymak, Müslümanların görevidir ve bu önemli prensip gereği bahsi geçen

¹ - “İran İslam Cumhuriyeti, başka milletlerin işçilerine karışmaktan tamamen sakınmakla birlikte, yeryüzünün her noktasındaki mustazafların müstekbirlere karşı hak arama mücadelesini destekler.” (İran İslam Cumhuriyeti Anayasası, 154. Madde.

konu İran anayasasında da yer almaktadır² ve İran İslam Cumhuriyeti'nin kurumları, buna göre hareket etmekle yükümlüdür.

İran'ın Filistin'e verdiği desteğin ikinci nedeni ise bunun insanî bir görev olmasıdır. Hatta eğer İslam Müslümanları, mazlumları korumakla mükellef kılmasaydı bile insanlık ve ahlak gereği mazlumların desteklenmesi ve zulmün önlenmesi gerekirdi. Hiç kuşkusuz İslam, ahlakın ve insanlığın savunucusu olduğundan, bunu savunmayı kendine görev bilmiştir.

İnsanlık ve ahlak, tüm insanlığın ortak dilidir. Tahakküm ve saldırganlık peşinde koşan, kendi çıkarlarını insanlığa ve ahlaka tercih eden dışında herkes mazlumdan yana tavır takınır ve zulmün karşısında yer alır. Filistin halkı, İşgalci İsrail rejiminin kuruluşundan bu yana baskı görüyor ve hak ihlallerine maruz kalıyor. Siyonistler onlardan binlercesini öldürmüş, binlerce hektar araziye de el koymuşlardır. Bu cinayetler, saldırılar ve işlenen suçlar halen dahi devam etmektedir. Yetmiş yıl boyunca Filistinlilerin özgürlük isteyen ulusların desteğine de ihtiyacı var ve İran, hükümetler arasında (Filistin'e) daimî destek veren az sayıdaki ülkelerden biri olmuştur.

² - İran İslam Cumhuriyeti'nin dış politikası, "her türlü tahakküm kurmanın ve boyun eğmenin reddi... ve bütün Müslümanların haklarını savunma" üzerine kuruludur. (İran İslam Cumhuriyeti Anayasası, 152. Madde)

İsrail rejimi, İran ve Filistin'in ortak düşmanıdır ve bu da İran'ın Filistin'e desteğinin bir başka nedenidir. İsrail, Filistin halkına karşı zulüm ve cinayet işlediği gibi, İran halkına karşı da çeşitli cinayetleri ve suçları işlemekten geri durmamıştır. İran halkı, İsrail'in aralıksız gerçekleştirdiği komplolarının sürekli kurbanı olmuştur. (Sekiz yıllık İran-İrak) savaşında Saddam'ı desteklemeleri, İran'ın barışçıl nükleer teknolojisini (baltalamak amacıyla) bilim adamlarına ve bu alanda yetkili kişilere suikast düzenlemeleri, uçak kaçırımları, çeşitli bombalama eylemlerinde aktif olarak yer almaları, İran'daki patlamaların ve terör eylemlerinin arkasındaki isim olmaları, casusluk çabaları ve dünya genelinde İrano-fobi propagandası yapmaları, İsrail'in doğrudan İran üzerinde çalıştığı bu komplo ve suçların sadece bir bölümüdür. Dolayısıyla İran'ın Siyonist rejimle karşı karşıya gelmesi, mağdur konumunda bir ülke olarak "ulusal çıkarlarını koruma ve karşı tedbir alma" niteliğindedir.

Öte yandan, İran'ın uluslararası arenada mezhepçi bir duruş sergilediğini ima etmeye çalışan hâkim medyanın aksine, çoğunluğu Şiî olmamasına ve aktif siyasetlerinde Şiilerden farklı bir yol izlemelerine rağmen İran'ın Filistin halkına sağladığı bu destek, İslam Cumhuriyeti'nin bu yöndeki tutumunun mezhepçiliğin ve Arap-Acem meselelerinin çok daha ötesinde olduğunun ayrı bir kanıtıdır.

Gerçek şu ki; İran İslam Cumhuriyeti, uluslararası konumunun en önemli noktasında

büyük bir samimiyetle mazlumları savunmuş ve zalimlerin karşısında durmuştur. Üstelik de bütün bu tavırlar, Şii eğilimi güçlendirme yönünde olmamış ve hatta İran bu destek için yüklü miktarlarda parasal destek de sağlamıştır. Bu durum, İran'ın Şii gruplara verdiği desteğin, Şiiliği yayma ve diğer dinlerle rekabet etme amaçlı olmadığını, bu imaların çıkarıcı medya organları tarafından İran'a saldırmak, bölge halkı ve Müslümanlar arasında korku ve tefrika ortamı yaratmak amacıyla özellikle teşvik edildiğini göstermektedir.

Ezilen Milletleri Savunmak İçin Sebep Gerekmez

Mazlumları/ezilenleri savunmak hiçbir açıklama gerektirmeyen doğal bir insanî iştir ve herhangi bir delile ya da özel hukuk bilgisine ihtiyaç duymaz. Hele ki bu zulüm toplum ve millet ölçeğinde de zulümse hiçbir bilgiyi gerektirmez. Dolayısıyla İslam Devleti'nin ve halkının mazlum Filistin halkını maddi ve manevi olarak desteklemesinin, çocuk katili gaspçı Siyonist rejimin barbarca ve insanlık dışı eylemlerini neden reddettiğinin kanıtlanmasına ve bunun çıkarlara uygun olup olmasının tartışılmasına gerek yoktur. Tam aksine, bu insani yardım eylemine katılma telaşı içine girmemekle kalmayıp şüphe uyandıranlardan ikna edici bir cevap alınmalıdır: Mazlum Filistin milletini savunmaya ve desteklemeye neden yanaşmıyorsunuz?

Bu kesimin mazlum Filistin halkının derdine ortak olmamasının ve onları desteklememesinin çeşitli nedenleri vardır. Öne çıkan nedenlerden biri de bazılarının rahatlık düşkünü olmalarıdır. Bu gibi kimseler “rahatlarını bozma ve zorluklara katlanma” zahmetine girmek istemezler. Bundan kaçınır ve daima rahatlık ararlar.

Diğer bir faktör ise akıl dışı çıkarıcılıktır. Burada çıkar, “varsayılabılır fayda” anlamına gelir. Bu gruba göre ortada faydalanılabilecek bir çıkar yoktur. Oysaki kesin olan bir şey varsa o da şudur ki; mazlum bir milletin savunulması, bırakın kamu çıkarını, kişisel çıkarlarla bile ilişkilendirilebilecek bir olgu değildir.

Bir diğer faktör ise siyasi tercihlerdir. Tamamen siyasallaşmış bazı zihniyetler ve meseleleri otoriter güç çerçevesinde analiz edip tavır alan kimseler, siyasi işlerle mazlum milletleri savunma meselesi arasında bir ayırım yapmakta zorlanırlar. Bu yüzden de çoğunluğun savunduğu mazlumları desteklemeyi tercih ederler. Oysaki böyle bir tercihin hiçbir tutarlılığı yoktur; siyasi pozisyonları koruyarak mazlum milletleri desteklemek de mümkündür. Daha doğrusu, “insan hakları ve insani değerler” kavramını araç olarak kullanmakla suçlanmamak için buna destek vermek zorundadırlar.

Mazlum milletlerin düşmanlarına uşaklık yapmak ve onlarla iş birliği içinde olmak, bazı insanları bir milletin mazlumiyetine destek

vermekten alıkoyan bir başka unsurdur. Tabii bunda kişilik yozlaşması faktörünün de etkisi vardır. İnsanlığın başına gelen belalar karşısında sergilenen herhangi bir katılık, ilgisizliğe ve duyarsızlığa neden olur.

Kısaca, bu ve benzeri faktörler, kitlelerin mazlum milletlere karşı ilgisinin de önünü almaktadır. Ne var ki onlar, dış görünüşlerini korumak için birtakım argümanlar öne sürerek zahirde insancıl ve barışçıl yaklaşımlar sergileyebilirler. Sahada somut bir yeri olmayan bu argümanlar, göz boyamak ve kamuoyunu yanıltmak için üretilmiş kuru edebiyattan başka bir şey değildir.

5. Onca işsiz ve muhtaç insan varken neden ille de Filistin'e yardım etmemiz gerekiyor?

Bu soruya cevap vermeden önce şunu belirtmemiz gerekir ki; İran'ın diğer ülkelerdeki bazı mazlumlara veya mahrum halklarına yaptığı yardımların büyük bir kısmı, halkın gönüllü yardımlarıdır. Ayrıca İran'ın mali yardımları sosyal yardım, sağlık vb. kurumların bütçesinden değil, ülkenin güvenliğinin ve İran sınırlarının dokunulmazlığının sağlanması için öngörülen savunma bütçesinin bir parçasıdır.

Örnek vermemiz gerekirse; söz gelimi Amerikalılar, 33 günlük savaşa “Vekalet Savaşları” adını verdiler. Yani “İsrail Amerika adına, Hizbullah da İran adına savaşa girdi; dolayısıyla biz bu ülkelere yardım edersek, aslında sınırlarımızı savunmuş oluruz” diyorlar.

Birkaç Sebep Daha

Birinci sebep, bu çalışmanın İran'a özgü olmamasıdır. Dünyanın herhangi bir noktasındaki

herhangi bir ülke de yoksulluğu ve zenginliği ne düzeyde olursa olsun kaynaklarının bir kısmını dış yardımlara ayırır. Her ne kadar kendi de bu yardıma muhtaç olsa da başka bir ülkeye yardım etmek, yaygın bir devlet geleneği ve uluslararası bir iştir ve hiçbir ülke bu sorumluluktan kaçamaz. Bugün, bu konu, uluslararası bir görev olarak tanımlanır ve kesinlikle bize özgü bir durum değildir. Herkesçe kabul edilen uluslararası bu geleneği göz ardı edemeyiz. Dolayısıyla aktivistler arasında yerimizi alarak uluslararası toplum karşısında bu borcumuzu ödemeliyiz. Çünkü siyasi ve ekonomik ihtiyaçlarımızın bir kısmı, uluslararası toplumla iş birliği içinde olmakla elde edilmektedir. Köşemize çekilip bu duruma seyirci kalamayız. (Herkes gibi) biz de katılmalı ve bu katılımın bedelini ödemeliyiz.

Daha spesifik olan ikinci sebep ise İslam ülkeleri arasındaki ilişkilerdir. Siyasi, manevi, kültürel ve hatta maddi çıkarlarımızın bir kısmı, İslam dünyasındaki uluslararası ilişkilerden sağlanmaktadır.

Üçüncü sebep, ulusal güvenliktir. Her ülkenin ulusal güvenliğinin bir kısmı kendi sınırları dışında sağlanır. Yani İran sınırları içerisinde oturup da güvenliğinizi sağlanmasını bekleyemezsiniz. Bu, her zaman için böyledir. Nitekim Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Düşman kendilerine gelinceye dek evlerinde oturanlar kadar hiçbir kavim aşağılanmamıştır.”

Bu, her zaman için geçerli olan tarihî bir gerçektir. Düşmanın komşu ülkelerde veya (ortak) bölgede size karşı zemin hazırladığını gördüğünüzde, planlarını teorik aşamadan pratik hayata geçirinceye kadar kendi toprağınızda oturup size saldırımlarını bekleyemezsiniz. (Böyle bir durumda) saldırı en iyi savunmadır. Yani sınır dışında, komşu ülkelerde veya bölgede size karşı tedbir aldıklarını ve isterseniz de istemeseniz de yemeniz için bir şeyler pişirdiklerini görürseniz, size zehirli bir tabak sunmayacaklarından emin olmak için bu yemeğin pişirilmesine müdahale etmelisiniz.

Amerikalılar batı yarımkürede olmalarına rağmen filolarını doğu yarımküreye gönderiyorlar. Eğer onlara “Fars/Basra Körfezi’nde ne arıyorsunuz?” diye soracak olursanız “Ulusal çıkarlarımız burada olmayı gerektiriyor” şeklinde cevap vereceklerdir. Amerikalıların ulusal çıkarları onların Basra Körfezi’nde olmasını gerektiriyorsa İran’ın çıkarları da kendi bölgesinde aktif bir varlığa sahip olmasını gerektiriyordur.

6. Filistinliler nasıbî değil mi, onlara neden yardım edelim?

Filistin halkının mezhebine dair ötelerden beri öne sürülen birçok söylentinin aksine Filistin halkının büyük bir kısmı Şafii mezhebine mensuptur. Ayrıca bu mezhebin lideri Ebu Abdullah Muhammed b. İdris eş-Şafii de Gazze doğumlu bir âlimdir. İlginçtir ki dört Sünni mezhep arasında Ehlibeyt'e ve fikhî hükümlere ilgi ve saygı bakımından Şiiliğe en yakın mezhep de yine Şafii mezhebidir. Nitekim Ayetullah Hameneî, konuşmalarından birinde, Filistin halkının Nasıbî olduğu yönündeki şüpheyi yanıt olarak şunları söylemiştir:

“Bu sözlerin ortasında bir de baktık ki bir virüs peyda olmuş ve çoğalmaya başlamış. Sürekli bazı büyüklerin, bazı alimlerin ve bazı saygın şahsiyetlerin yanına giderek ‘Aman efendim! Siz kime yardım ettiğinizin farkında değil misiniz? Gazzeliler Nasıbîdirler!’ diyorlar. Nasıbî demek, Ehlibeyt düşmanı demektir. Bazıları da bunlara inandı tabii. Bir de baktık ki mesaj üstüne mesaj geliyor; ‘Efendim, meğer bunlar Nasıbîymiş!’ diyorlar. ‘Maazallah’ dedik.

Allah'ın laneti kovulmuş şeytanın üzerine olsun. Gazze'de İmam Emirülmüminin Ali b. Ebu Talib Camii var, İmam Hüseyin Camii var; nasıl olur da bunlar Nasıbî olabilirler?"

Şehit Mutahharî de 1970 yılında, daha o zamanlar gündemde olan bu yöndeki bir soruya verdiği cevapta şöyle diyordu:

“Bir zamanlar halk arasında söylenti olarak dolaşıyordu, belki hâlâ da yaygındır; bir ara birinin çıkıp ‘Filistinliler Nasıbîdirler’ dediğini duyduk. Nasıbî, İmam Ali’ye (a.s) düşmanlık eden kimsedir. Onlar Sünnilerden farklıdır. Sünni, Peygamber’den hemen sonra Ebu Bekir’i birinci halife, İmam Ali’yi de dördüncü halife olarak kabul eden kimsedir. Ona göre Peygamber (s.a.a) kendisinden sonra birini halife olarak atamamış, bu yüzden de insanlar Peygamber’den sonra Ebu Bekir’i seçmişlerdir. Sünni, Emirülmüminin’i (İmam Ali) saygıyla anar. Çünkü ona göre İmam Ali dördüncü halifedir ve bu yüzden de ona sevgi duyar. Oysa Nasıbî, Ali’ye düşman olan kimsedir. Sünni Müslüman, Nasıbî ise kâfirdir; necistir. Biz Nasıbî’ye bir Müslümanmış gibi davranamayız. Şimdilerde ise biri çıkmış, ‘Filistinliler Nasıbî’dir!’ diyor. Biri birine, o da başka bir yerde bir diğere söyleyince uzayıp gidiyor. Eğer Nasıbî iseler kâfirdirler ve Yahudilerle aynı seviyede yer alırlar. Bunu Yahudilerin uydurabileceğini hiç düşünmüyorlar bile. Eğer bir yerlerde böyle bir şey uydurup söylüyorlarsa emin olun ki bunu Filistinlilerin derdiyle dertlenmeyi ortadan kaldırmak için söylüyorlardır. İran halkının Şii olduğunu, Şiilerin de İmam Ali’yi sevdiklerini ve ona düşmanlık edeni kâfir olarak gördüklerini biliyorlar. Bu yüzden de sırf duyarsızlık oluşturmak için böyle şeyleri uyduruyorlar.

Mekke'ye gittiğimiz bir yıl çok sayıda Filistinliye rastlamıştık. İçlerinden biri yanıma gelip bana 'Hacla ilgili falan meselenin hükmü nedir?' diye sormuştu. Sonra da bana dönüp kendisinin Şiî olduğunu, diğer arkadaşlarının da Sünni olduklarını söylemişti. Sonra anladık ki aralarında Şiî de varmış. Zaten kendileri de öyle söylüyorlardı. 'Aramızda Şiî de var, Sünni de var; üstelik Şiîlerin sayısı oldukça fazla!' diyorlardı.

Yahudi düşman, sahip olduğu uşaklarını bu gibi safsataları yaymaları için özellikle görevlendiriyor. '(Halk arasında) onların Nasıbî oldukları yayın!' diyor. Sizden bir parça olan ve sizin gibi iki şehadeti dile getiren kimseler hakkında bu gibi şeyler duyduğunuzda ne yapmanız gerektiği konusunda Kur'ân'ın emri vardır."

7. Filistin ve Lübnan'a yapılan yardımlar İran'ı terörizmin destekçisi haline getirirken onlara yardım ederek neden İran'ın uluslararası imajına zarar verelim ve ulusal çıkarlarımızı tehlikeye atalım?

Cevap olarak şunu söylemeliyiz ki; eğer Amerika'nın ve Avrupa'nın gözünde İran'ın imajının zedelenmemesini istiyorsak, Lübnan ve Filistin'e destek vermek dışında başka çabalar da göstermemiz gerekecektir. Mesela başkaları korkmasın ve barış yanlısı olduğumuzu düşünsün diye ülkemizi savunmak için roket yapmamalıyız.

Ayrıca bizim tarafımızdan olası bir tehditle karşılaşmamaları için füze savunma sistemini ve nükleer enerjiyi de bir kenara bırakmalıyız. Yine Uluslararası toplum zorla elimizde tuttuğumuzu düşünmesin diye Ebu Musa Adası'nın yanı sıra Küçük Tunb ve Büyük Tunb adalarını

BAE'ye teslim etmeliyiz. En önemlisi de siyasi bağımsızlık sloganını ve İslam Devrimi'nin hedeflerini bir kenara bırakmalı ve onların dünya genelindeki taleplerinin gerçekleşmesini sağlamalıyız.

8. Filistin'in yerlileri topraklarını Yahudilere kendileri satmadı mı? Hâlâ neyi protesto ediyorlar? Tevrat'a göre Filistin topraklarının asıl sahipleri Yahudiler değil mi?

Siyonistlerin Filistin topraklarının işgaline ilişkin iddialarından biri de Filistin topraklarının satın alınmasıdır. Onların iddiasına göre Filistinliler topraklarını kendileri satmış, elde ettikleri parayı eğlenceye harcamış, bugün de kalkmış bu toprakların iade edilmesini talep ediyorlar.

Ancak işin gerçeği oldukça farklıdır. Tarihî bulgulara göre Filistinliler, Yahudilerin mali aldatmacalarına ve İngilizlerin ekonomik baskılarına rağmen topraklarına sahip çıkmışlardır. Eldeki belgelere göre işgal altındaki toprakların yalnızca %6 ila %8'i Yahudiler tarafından satın alınmıştır.

Ayetullah Hamenei'nin bu konuda çarpıcı bir analizi vardır. Kendisi şöyle diyor:

“Filistin meselesi nasıl başladı bilir misiniz? Meselenin aslı şu ki; dünya genelinde nüfuz sahibi bir grup Yahudi, Yahudiler için bağımsız bir devlet kurma düşüncesine kapılmıştı. İngiliz hükümeti onların bu düşüncelerini kullandı ve sorunlarını çözmek istedi. Bu arada onlar daha önce Uganda'ya gitmeyi ve orayı kendi ülkeleri yapmayı düşünüyorlardı.

Bir ara Libya'nın merkezi Trablus'a gitmeyi de düşündüler. Bu amaçla o zamanlar Trablus'u ellerinde bulunduran İtalyanlarla görüştüler. Ancak İtalyanlar onlara ret cevabı verdiler. Nihayetinde ise İngilizlerle anlaştılar. O dönemlerde İngilizlerin Ortadoğu'da çok önemli sömürge amaçları vardı. Bu bölgeye gelmelerinin kendileri için iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Önce azınlık olarak buraya getirilecekler, yavaş yavaş genişleyecekler ve böylece önemli ve hassas bir köşeyi kapmış olacaklardı. Zira Filistin, hassas bir noktada yer alıyordu. Burada devlet kuracak, İngilizlerin müttefiklerinden biri olacak; İslam dünyasının, özellikle de Arapların bu bölgede birlik oluşturmalarına mâni olacaklardı.

Evet, başkaları tetikte olduğu sürece düşman ittifak kurabilir; ancak dışarıdan desteklenen düşman, casusluk hileleri ve çeşitli yöntemlerle ihtilaf yaratabilir. Nitekim o da aynısını yaptı: Birine yaklaştı, birine vurdu, birini dövdü ve birine zorluk çıkardı.

Böylece ilk etapta İngiltere ve diğer bazı batılı ülkelerin yardımı oldu. Daha sonra yavaş yavaş İngiltere'den ayrılarak Amerika'ya katıldılar. Amerika da onları kanatları altına alarak bugünlere

taşıdı. Onlar bu manada bir ülke yaratıp Filistin topraklarını işgal ettiler.

İşgalleri de şöyle oldu: Önce savaşıla gelmediler. İlkın hıleyle geldiler. İçinde Filistin'in Arap çiftçilerinin çalıştığı, yemyeşil ve müreffeh geniş toprakların Avrupa ve Amerika'daki asıl sahiplerinin yanına giderek bu toprakları, gerçek fiyatının kat kat fazlası bir fiyatla satın aldılar. Onlar da zaten Allah'tan böyle bir gün beklercesine arazilerini (güle oynaya) bu Yahudilere sattılar.

Bu arada onların yanlarında götürdüğü simsarlar da vardı. Onlardan biri de Seyyid Ziya adıyla bilinen Rıza Han'ın 1920 darbesindeki ortağıydı. Seyyid Ziya, Filistin'e buradan gitmişti. Oradaki işi, Müslümanlardan arazi alıp Yahudilere ve İsraillilere satmaktan ibaret olan simsarlıktı. Böylece çok sayıda arazi satın aldılar.

Daha sonra da satın aldıkları bu arazilerde çalışan çiftçileri, zaman içerisinde gerçekten de oldukça sert ve acımasız yöntemlerle ihraç etmeye başladılar. Bazen buralara gidip onları dövüyor, bazen de öldürüyorlardı. Üstüne üstlük uydurdıkları birtakım yalanlarla da dünya kamuoyunu kendi taraflarına çekiyorlardı.

Siyonistlerin Filistinliler üzerindeki bu gaspçı hakimiyetlerinin üç ayağı vardı:

Bunlardan biri, Araplara uyguladıkları vahşetti. Toprak sahiplerine karşı son derece acımasız ve katı davranıyor, çeşitli zorluklar çıkarıyor ve onlara hiçbir şekilde tolerans tanımıyorlardı.

İkinci ayağı ise dünya kamuoyuna yalan söylemekti. Dünya kamuoyuyla paylaştıkları bu yalan da o tuhaf sözlerden biridir. Yahudilerin elindeki Siyonist medya aracılığıyla hem öncesinde hem de sonrasında o kadar çok yalan söylendi ki, bu yalanlar yüzünden bazı Yahudi kapitalistler tutuklandı! Birçok kişi onların yalanlarına inandı.

Hatta gençliğimizde hem kendisine hem de benzerlerine hayran kaldığımız Fransız toplum filozofu Jean-Paul Sartre'ı (1905-1980) bile kandırdılar. Nitekim Sartre, otuz yıl önce okuduğum bir kitabında 'Toprağı olmayan bir halk, halkı olmayan bir toprak' söyleminde bulunuyordu. Yani Yahudiler toprağı olmayan bir halktı; o yüzden de Filistin'e geldiler, çünkü orası halkı olmayan bir ülkeydi!

Ne demek 'halkı olmayan' bir ülke? Koca bir millet oradaydı ve çalışıyordu. Çok sayıda kanıt da var. Yabancı bir yazar, Filistin topraklarında, göz alabildiğince uzanan buğday tarlalarının adeta yeşil bir denizi andırdığından bahsediyor. Ne demek 'halkı olmayan' bir ülke? Dünya genelinde Filistin'in terk edilmiş, ıssız ve sefil bir yer olduğunu iddia ettiler; sonra da 'Biz geldik ve burayı bayındır hâle getirdik!' dediler. Kamuoyuna yalan söylediler! Her zaman kendilerini mazlum göstermeye çalıştılar. Şimdi de aynı yapıyorlar.

Bazen "Time" ve "Newsweek" gibi Amerikan dergilerini de gözden geçiriyorum. Yahudi bir ailenin başına ufak bir hadise gelecek olsa olayla ilgili fotoğrafları, detayları, öldürülen kişinin yaşını ve çocuklarının mazlumiyetini hemen de büyütüyorlar. Ama işgal altındaki Filistin'de ve Lübnan'da Filistinli gençlere, Filistinli ailelere, Filistinli çocuklara ve Filistinli kadınlara karşı yüzlerce ve binlerce vahşet vakası gerçekleştirirken bunlardan hiç söz edilmiyor bile.

(Siyonistlerin Filistinliler üzerindeki bu gaspçı hakimiyetlerinin) üçüncü ayağı ise gizli anlaşmalar, müzakereler, kendi deyimleriyle de lobicilik. Şu devletle, şu şahısla, şu politikacıyla, şu aydınla, şu yazarla, şu şairle otur, konuş ve anlaş!

Şimdiye kadar bunların yaptıkları işin üç ayağı vardı ki, ortaya koydukları bu hileler ve bu entrikalarla bu ülkeyi ele geçirmeyi başardılar. O dönemlerde dış güçler de yanlarındaydı. Çoğunlukla İngiltere tarafından destekleniyorlardı. Birleşmiş Milletler ve Birleşmiş Milletler'den önce, savaştan sonra sözde barış sorunları için oluşturulan Milletler Cemiyeti, birkaç durum dışında onların her zaman için destekçisi oldu. Hatta Milletler Cemiyeti, 1948 yılında bir karar yayımlayarak hiçbir gerekçe göstermeden Filistin'i ikiye böldü. Bu kurum, Filistin topraklarının %57'sinin Yahudilere ait olduğunu söylüyordu. Oysaki (Yahudiler), bundan önce Filistin topraklarının sadece yaklaşık %5'ne sahipti. (Nihayetinde) onlar da hükümet kurdular ve sonrasında çeşitli vakalar yaşandı; köylere, şehirlere, evlere ve masum insanlara çeşitli saldırılar düzenlediler. Tabii bu arada Arap hükümetleri de hatalar yaptılar. Birkaç savaş oldu. 1967 yılındaki savaşta Amerika ve bazı devletlerin de yardımıyla İsraililer Mısır, Suriye ve Ürdün topraklarının bir kısmına el koymayı başardılar. Daha sonra başlattıkları 1973 savaşında da aynı güçlerin yardımıyla savaşın sonucunu kendi lehlerine değiştirip başka toprakları da işgal ettiler.

İsrail'in ana hedefi genişlemektir. Siyonist rejim, mevcut Filistin topraklarıyla da yetinmiyor. Önce yer istediler, sonra Filistin topraklarının yarısını aldılar, sonra Filistin topraklarının tamamını aldılar; ardından Ürdün, Suriye, Mısır gibi Filistin'e komşu ülkelere saldırıp topraklarını işgal ettiler. Şimdilerde bile Siyonizm'in temel hedefi Büyük İsrail'i oluşturmaktır. Gerçi bugünlerde çok az dile getiriyorlar. Saklamaya çalışıyorlar. Yine kamuoyuna yalan söylüyorlar. Neden sizce? Çünkü şu an içinde bulunduğu süreçte genişleme hedeflerini gizlemeleri

gerekiyor! Siyonistlerin bugün karşılaştıkları en önemli sorun, barışa şiddetle ihtiyaç duymalarıdır. Neden? Çünkü 1947'den 1967'ye kadar hiçbir mücadele olmadı ve bu yirmi yıl pek de iyi geçmedi. Daha sonrasında ise silahlı mücadele başladı. Üstelik bu mücadele, Filistin topraklarının dışında başlatılmıştı. Sözüne ettiğim bu kurtuluş örgütünün ve diğer grupların merkezi ise ya Ürdün'de ya Suriye'de ya da başka yerlerdeydi. (İşgal edilmiş topraklara) gönderilen bu gruplar bir anda ortaya çıkıyor, saldırı düzenliyor, darbeler indiriyor, sonra da geri çekiliyorlardı.

Filistin topraklarında herhangi bir militan örgüt kurulmamıştı. Ülke içinde insanlar sindirilmişlerdi. Hareket edemiyorlardı. Ancak İslam devriminden sonra iki önemli hadise gerçekleşti:

Birincisi, din dışı bir hareket olan Filistin Hareketi'nin İslamî bir harekete dönüşmesi ve İslamî direnişin ortaya çıkarak İslamî bir renge bürünmesidir. Mücadeleye dışarıdan katılan ve onlara ağır darbeler indiren Lübnanlı veya farklı bölgelere ait savaşçılar, artık oldukça güçlü İslamî bir saikle ortaya çıkmışlardı.

İkincisi ise İntifada hareketinin doğmasıydı. İntifada demek, gasp edilmiş vatan topraklarında harekete geçmek ve kıyama kalkmak demektir. (İsrailliler) bu ayaklanmadan korkuyorlar. Çünkü onlar için çok önemli bir sorun. Tabii onlar bu sorunu olduğu gibi yansıtmamaya çalışıyorlar. Ancak Filistin halkının Filistin topraklarındaki mücadelesi, Siyonist rejim açısından kırılğan ve bunaltıcıdır; omurgalarını parçalıyor. Neden mi? Çünkü onlar, dünyanın dört bir yanından toplayıp bu bölgeye getirdikleri Yahudilere 'Burada güven var, rahatlık var, güzel yaşam var; gelin, burada efendilik edin!' demişlerdi. Oysaki bu yeni

nesille ve bu toprakların şimdilerde uyanan asıl sahipleriyle artık uğraşabilecek durumda değiller. Siyonist sistemin temelleri sallantıda... Dolayısıyla artık kendi iç meselelerine yetişebilmek için bölge ülkeleriyle barış meselesini tamamlamak zorundalar. Filistin Kurtuluş Örgütü ile yaşanan sözde barış meselesi ile Arafat meselesi bunun bir sonucudur. 'Belki işgal altındaki topraklarda savaşılan Filistinlileri susturabiliriz' düşüncesiyle uzlaşma planına Filistinli bir unsur da katmak istediler, ama bunu başaramadılar. Bugün, Siyonist iktidar, tüm bu sebepler nedeniyle asıl meselesi olan 'Nil'den Fırat'a genişleme' konusunu gündeme getirmeye cesaret dahi edemiyor. Siyonistlerin batıl inanışlarına göre vaat edilen topraklar, Nil'den Fırat'a kadar uzanan topraklardır. Ne kadarını alamadılarsa, onu daha sonra almaları gerektiğine inanıyorlar. İşte onların planı budur. Ama şimdi bunu söylemeye cesaret edemiyorlar."

Bu nedenle mevcut verilere göre (ki bunların tamamı Filistin Ulusal Arşivi'nde mevcuttur ve bu istatistikler resmi kayıt bürolarından alınmıştır) şöyle bir netice almak mümkündür: Filistinliler, kendileri için yaratılan ortamın farkında olarak hiçbir zaman topraklarını Yahudilere satmadılar. Toprakların yalnızca %1,8'i Filistinliler tarafından doğrudan Siyonistlere satıldı. Feodaller, Mason hareketi ve Filistin'de yaşayan eski Yahudiler aracılığıyla Siyonistlere verilen topraklar da Filistin topraklarının %7'sinden azını kapsıyor. Bugün 'Filistin'in tamamı' olarak Siyonistlerin elinde bulunan topraklar cinayet, yağma ve katliam yoluyla elde ettikleri topraklardır.

9. Neden “Siyonistlere karşı mücadelenin gerçek kazananının Filistin halkı olduğunu ve hala da öyle olduğunu” iddia ediyorsunuz? Bunu nereden biliyorsunuz?

Filistinli mücahitlerin şaşırtıcı ve gurur verici zaferleri ve Siyonist işgalin son günlerdeki telafi edilemez yenilgisi, asil şehit Şeyh Abdullah Meysemî'nin *'Kim Allah'a tevekkül ederse, (hiç kuşkusuz) O, ona yeter'*³ ayetinden yola çıkarak sarf ettiği oldukça çarpıcı bir sözünü akıllara getiriyor. Allame Misbah Yazdî'nin, Allah'ın kendisi için yarattığı kimselerin açık bir örneği olarak gördüğü bu yüce şehit, tüm dünyanın Saddam'ı desteklediği Kutsal Savunma döneminin zor günlerinde şöyle söylemişti:

“Gücümüz elimizdeki imkanlar kadar değil, Allah ile olan bağımız kadardır.”

³ - Talak, 3.

İşte bu bakış açısıyla mazlum savaşçıları-mız Doğu'nun ve Batı'nın önünde durmuş, Allah ile aralarında kurdukları bağ nedeniyle de tüm maddi hesapları ve insani muhasebeleri altüst etmiş ve neticede dünyayı büyük bir şaşkınlığa uğratmışlardı. Bugün, Hamas'ın kuşatma altındaki mazlum savaşçıları, yetmiş yılı aşkın süredir böyle bir yenilgiyi tatmayan acımasız Siyonist düşmana karşı işte bu bakış açısıyla zafer kazanmıştır.

Bu gibi zaferler istisna değildir. Yaratılış sisteminin kuralı böyledir; Allah'a güvenen/tevekkül eden ve O'na inanan her insan, bu güvenle imkânsız olan her şeyi mümkün kılar. Çünkü bu kimse şuna inanır:

“Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur.”⁴

“Göklerin ve yerin askerleri yalnızca Allah'a aittir.”⁵

“Kim Allah'a tevekkül ederse, (hiç kuşkusuz) O, ona yeter.”⁶

Bu stratejik bakış açısına sahip bir inanç toplumunun gerçek müminleri, kendilerini hiçbir zaman çevrelerindeki imkânlarla sınırlı görmemişlerdir ve görmeyeceklerdir de. Onlar ilahî gücün üstünlüğüne inanır; herhangi bir korku, endişe ve zaaf hissetmez; imkânlarının yetersizliğini asla zaferlerine bir engel olarak görmezler. Çünkü (öylesine sağlam bir imana sahiplerdir ki) güçlerini sınırlı imkânlara bağlı (belirli bir ölçüde) görmez,

⁴ - Bakara, 116; Bakara, 255; Nahl, 52; Şura, 4.

⁵ - Fetih, 7.

⁶ - Talak, 3.

bilakis bunu Allah ile aralarındaki (sınırsız) bağlantıyla eşdeğer görürler.

Bu bakış açısıyla her insanın kalbi şundan emin olur ki; dünyanın bütün güçleri, karşısında saf saf dikilse de yanlış olan hiçbir harekette bulunamayacaklardır. Yıllardır şiddetli kuşatma altında olan Hamas savaşıçıları, güç sahiplerinden ve tağutlardan sıyrılarak Allah'ın sonsuz gücüne bağlanıp O'na güvenmeye başladıkları andan itibaren kendilerini güçlü hissettiler ve dünyayı şaşırttılar. Çünkü onlar “Şüphe yok ki Allah kâfirlerin tuzaklarını boşa çıkarandır”⁷ ayetine gönülden inanmaktadırlar. Eğer Allah ile olur ve O'na güvenirlerse, düşmanların onlara karşı düzenledikleri planlarını Allah boşa çıkaracaktır. Bu ilahi yardımın gerçekleşmesinin tek şartı, toplumun her bir bireyinin iman ruhunu korumasıdır. Böylece Yüce Allah, düşmanların müminlere karşı planladıkları gizli ve görünmez işlerini de etkisiz hale getirecek ve onları yok edecektir. Nitekim hayalini dahi edemediğimiz Tabes'teki hadise (Çöl Fırtınası olayı) sırasında hepimiz uykudayken Yüce Allah, Büyük Şeytan'ın oldukça tehlikeli malum planını boşa çıkarmış ve Amerika'yı dünya genelinde rezil etmişti.

Bugünlerde Hamas mücahitleri, başarılı “Aksa Tufanı” operasyonunda Kur'an'a dayalı bu ölçülerle gerçek yenilginin tadını Siyonist düşmana tattırmış ve bu vesileyle özgür dünya insanlarının ağzını tatlandırmıştır. Bu kritik

⁷ - Enfal, 18.

günlerde hepimiz dikkatli olmalı, birbirimize Allah’a tevekkül etmeyi tavsiye etmeli, Allah ile irtibatımızı güçlendirmiş ve O’nun için kıyam etmişken düşmanlardan ve onların entrikalarından asla korkmamalıyız. Zira:

“Kim Allah’a tevekkül ederse, (hiç kuşkusuz) O, ona yeter”⁸

“Şüphe yok ki Allah kâfirlerin tuzaklarını boşa çıkarandır.”⁹

⁸ - Talak, 3.

⁹ - Enfal, 18.

10. Ayetullah Hamanei, neden İsrail'in aksa tufanı operasyonundaki başarısızlığının telafi edilemez olduğunu söyledi? Rehber, bu telafi edilemezliği neye bağlıyor?

Devrim lideri (Ayetullah Hameneî), Subay Akademisi mezuniyet töreninde İsrail'in yenilgisi konusuna değinerek çarpıcı açıklamalarda bulundu. Konuşmasının dikkat çeken cümlesi ise şuydu:

“Bu başarısızlık telafi edilemez niteliktedir.”

Daha net, tekniksel ve bilimsel bir açıklama yapmamız gerekirse şunu söylemeliyiz ki; bu durum, Siyonist rejimin David Ben-Gurion (1886-1973) tarafından kurulduğu, bu rejime yönelik askeri bir doktrinin Ben-Gurion tarafından tanımlanıp tasarlandığı ve 15 Ekim'e kadar bahsi geçen doktrinin ana ilkelerinin yürürlükte olduğu zamanlara kadar uzanıyor.

Ben-Gurion'un temelini attığı bu ilkelerin dört temel prensibi vardı ve çeşitli koşullar ve durumlar karşısında yeni bir doktrin sunan tüm genelkurmay başkanlarının veya savaş bakanlarının teorisi, bu dört prensibe dayanıyordu. Bu prensiplerden yola çıkılarak zamanın koşulları ve gereksinimlerinden elde edilen stratejik bir okuma da onlara ilave ediliyor ve böylece daha yeni bir strateji tanımlanıyordu. Sözüünü ettiği-miz bu dört temel prensip şunlardır:

Birinci prensip: Caydırıcılık. Yani rejimin, düşmanlarının bu rejimi tehdit etmeyi düşünmeye bile cesaret edemeyecekleri bir askeri güce sahip olması gerekir ki bu da düşmanlara karşı “askeri üstünlük ilkesi” anlamına gelir.

İkinci prensip: Tehlike alarmı. İsrail'in stratejik derinliğinin olmaması, alanının çok sınırlı olması ve coğrafyasının uzunluk ve genişlik bakımından çok sınırlı bir alana sahip olması anlamındadır. Bu boşluğu telafi etmek için üstün bir istihbarat gücüne sahip olması gerekiyor. Böylece diğer ülkeler İsrail'e saldır-maya karar verdiklerinde henüz bu kararı hayata geçirmeden önce ön istihbaratını almalı ve gerekli hazırlıkları yapmalıdırlar.

Üçüncü prensip: Savaşı düşman toprak-larına taşımak.

Dördüncü prensip: Vatandaşları hava, füze vb. saldırılara karşı korumak.

Bütün Arap-İsrail savaşları bu doktrinlere uygun olarak gelişti. Söz gelimi, birinci ve üçüncü prensipleri ele alacak olursak şunu

söyleyebiliriz ki; İsraililer, II. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanyası'nın savaş hücum taktiği olarak uyguladığına şahit olduğumuz "Yıldırım Harbi" taktiğinden faydalanmışlardır.

Bu taktik de üç ilkeye dayanıyordu: Düşman kuvvetlerini eş zamanlı olarak topçu ve hava kuvvetlerinin yanı sıra piyade ve zırhlı kuvvetlerle birlikte ateş altına alacak ve yıldırım hızıyla düşman üzerine ilerleme sağlayacak derecede olağanüstü bir güce sahip olma: Burada, 1973 ve 1967 savaşının yanı sıra 1982 Lübnan işgalinde gerçekleştirilen yıldırım harbi taktiğinin omurgasını zırhlı kuvvetler oluşturmuştu. Bu, Siyonist rejimin değişmeyen bir stratejisiydi.

Bu korkunç tufanda yaşananlara baktığımızda, İsrail'in Ben-Gurion'un mirası olan askeri doktrininin dört ilkesinin de alev alıp yandığını ve küllerinin havaya savrulduğunu görebiliyoruz. Artık üstünlük anlamına gelen ne caydırıcılıklarından bir haber vardı ne tehlike alarmlarından ne savaşın düşman topraklarına taşınmasından ve ne de vatandaşları düşmana karşı savunabilmekten. O gün İsraililerin askeri ve savunma doktrininin yok edildiği gündü. Gerçi bu doktrin o kadar da savunmacı değildi. Doğası gereği saldırgandı ve pratik olarak da yok edildi.

Bu olayla birlikte İsrail'in somut ve zihinsel askeri ve güvenlik yapılanmasının yanı sıra askeri doktrininin de çöktüğüne tanık olduk. Böylece İsraililerin ordu, istihbarat ve

güvenlik güçlerine ilişkin imajı yerle bir oldu. Ulusal Güvenlik Çalışmaları Enstitüsü'nün son bir yıllık araştırmasına göre 2022-2023 yılları arasında İsrail'de en popüler kurumlar “askeriye, istihbarat ve güvenlik teşkilatları” idi. Ancak bugün, İsrailliler arasında yaygın olan ve medyaya da yansıyan soru şu: Böylesine büyük bir felaket başımıza geldiğinde askerlerimiz ve güvenlik görevlilerimiz neredeydi? Netanyahu'nun Biden'la yaptığı konuşmada bu, “Holokost'tan sonra tüm İsrail'in başına gelen en büyük felaket” olarak yorumlanmıştı. Tabii onlar her şeyi Holokost'a bağlıyorlar. Bu olay, askeriye ve güvenlik güçlerinin başarısızlığından ve bunun sonucunda oluşan zihniyet zedelenmesinden daha önemlidir.

Bugün, İsraillilerin durumu, tıpkı şu “Yılan sokan kimse alaca ipten bile korkar” deyiminde anlatılmak istenen şey gibidir. Bu olaydan birkaç gün sonra Tel Aviv'in güneyinde iki farklı polis ekibi, İsrail'e sızan direniş güçleri olduklarını düşünerek birbirleriyle çatışmaya girmiş ve neticede iki kişiyi öldürmüşlerdi. Doğrusu bu, telafisi mümkün olmayan bir olaydır. İlk haftası İsrail açısından yenilgiyle sonuçlanan Yom Kippur Savaşı'nın bedeli, İsrailliler için henüz telafi edilmemiş olsa da onlar, adeta bir travma gibi bu durumla başa çıkmaya çalışıyorlar. Bu öykü, tıpkı 1973'teki savaş konseyi gibi çok daha geniş, derin boyutlu ve onlarca kat fazlasıyla İsraillilerin üzerine daha yıllarca gölge düşürecek uzun soluklu bir öyküdür. Tabii eğer İsrail ayakta kalırsa bu durum geçerlidir

ya da bu savaşı yaşayan en az bir nesil tümüyle değişirse yaşadıklarını unutabilir. Ancak er-
gen yaşlardan orta yaşa kadar şimdiki nesil,
hayatta olduğu sürece bu konuyu unutmaya-
caktır. Öyle sanıyorum ki Ayetullah Hameneî
bu durumun “telafi edilemez/onarılamaz” ol-
duğunu söylemesinin nedeni de budur.

Askeriyenin ve güvenlik güçlerinin ana ya-
pısını oluşturan birinci ve en temel ilkeleri, sa-
hip oldukları zihniyettir. Yani motivasyonlu,
umutlu, enerjik, mutlu ve güçlü bir zihne sa-
hip olmak gerekir ki bu doğrultuda somut
bir askeri ve güvenlik yapılanması inşa edi-
lebilsin. Zihinsel ve psikolojik yapılar çöktü-
ğünde, savaş bittiğinde ve İsrail psikiyatri kli-
niklerine sevk istatistikleri ortaya çıktığında
neler olup bittiği daha iyi anlaşılacaktır. Ben-
zerinin Seyfû'l-Kudüs'te de tecrübe edildiği
gerek bireysel gerekse toplu olarak yaşanan
derin ve ciddi yaraların boyutu oldukça bü-
yüktür. O dönemlerde sansür sistemi bu ko-
nunun ortaya çıkmasına izin vermiyordu ve
İsraililer şimdilerde sözü edilen otosansürü
kullanıyordu. Bu olaydan sonra toplumun ge-
nel algısını ve psikolojisini kapsayan askeri ve
güvenlik alt yapıları çöktü. Nitekim daha ilk
günlerde İsrail medyasında “Gazze çevresin-
deki askeri ve güvenlik altyapılarımız çöktü,
altyapısal bir çöküş yaşadık!” şeklinde man-
şetler atılmıştı. Çatışmaların devam etmesi ve
her gün vatandaşlara evlerinden çıkmamaları
yönünde uyarılarda bulunulması, bu yapının
onarılamaz olduğunu gösteriyor.

11. Yabancı analistler “Aksa Tufanı” hakkında neler söylüyor?

Filistin direniş gruplarının İsrail işgaline karşı ortak operasyonu, yabancı analistlerin gözünde özel bir konuma sahip. Bu olayı geçmiş yıllardaki savaşlarla karşılaştıran analistler, yaşanan hadiseyi “eşsiz nitelikte büyük bir felaket” olarak tanımlıyorlar.

Analistler, ayrıca İsrail’e karşı ölümcül koşullar yaratacak ve üçüncü intifâdanın alt yapısını oluşturacak farklı birçok cephede (Güney Lübnan ve Batı Şeria gibi İsrail’e yakın yerlerde) bir savaş olasılığının endişe verici olduğundan söz ediyorlar.

Bu çatışma İsrail, Suudi Arabistan ve ABD arasında normalleşme anlaşmasına ilişkin devam eden müzakereleri de yakından etkileyecek. Analistlere göre İran destekli Hamas’ın tek hedefi bu müzakereleri yörüngesinden saptırmak olsaydı şimdiye kadar amacına ulaşmıştı. Neden? Çünkü İsrail, Gazze’yi benzeri görülmemiş bir katılımla ve boğucu kısıtlamalarla

kuşatacak. Bu, Riyad'ın Filistinlilerin üzerinde ısrar ettiği 'İleriye yönelik adımın' ne olduğunu belirlemesi gereken yeni bir adım olacak.

(İngiliz yazar ve analist) Jonathan Cook (1965), "Riyad, İsrail'in Hamas teröristlerine karşı koyma çabalarını özel olarak destekleyebilir" şeklinde görüş belirtiyor. Ancak "Arap sokakları muhtemelen pek destekleyici görünmüyor." Özellikle de medyada Gazzelilerin ölümüne ve çaresizliğine dair daha fazla görüntü ortaya çıktıkça çok daha fazla tepkiye yol açacağı kuşku götürmez bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor.

Hamas, Riyad'a "Filistin meselesinin normalleşme sürecinin bir başka yan meselesi olarak görülmemesi gerektiği" mesajını vermek istiyor. "Hamas'a göre tek mesele bu!.."

(Princeton Üniversitesi uluslararası hukuk fahri profesörü ve Avrupa-Akdeniz İnsan Hakları İzleme Örgütü Mütevelli Heyeti Başkanı) Richard Falk (1930) ise şu açıklamayı yaptı: "Bu saldırıların boyutu şunu gösteriyor ki; planlama (7 Ekim Aksa Tufanı harekâtı), İsrail-Suudi müzakereleri kamuoyuna duyurulmadan önce başlamış olabilir."

(Norveçli sosyalist politikacı) Kristin Halvorsen (1960), İsrail'e, cumartesi günkü saldırılar karşısında sergileyeceği tepkisinde itidalli davranmasını ve İran ile Hamas'ın bir entegrasyon anlaşmasına varmak amacıyla bu tedbirleri görmezden gelmesine izin vermemesini tavsiye etti.

Normalleşme anlaşması önemli bir faktör olsa da Richard Falk, saldırıların ana sebebi hakkında bize şunları söylüyor: “(Bu saldırılar) İsrail ile Filistinliler arasındaki çatışmanın çözülmediği gerçeğine dikkat çekmek amacıyla yapıldı. Çünkü Hamas, durumun değiştiğine ve İsrail’in sağcı hükümeti döneminde bunun daha da kötüye gittiğine inanıyor.”

İsrail, iç cephede hakkında suçlamalara yol açabilecek benzeri görülmemiş bir saldırıya yakalandı. Jonathan, “İsrail halkı bu duruma oldukça öfkeli!” diyor.

“Ben, 11 Eylül saldırılarıyla ilgili olarak çok sayıda karşılaştırma yapıldığını duydum. Birçok İsrailli bunun nasıl olabileceğini anlamakta zorlanıyor.”

“Hamas’a göre bu bir başarı sayılacaktır.” Richard şöyle diyor: “Hamas, İsrail’in liderliğini ve onun askeri ve istihbarat sistemini büyük ölçüde utandırdı. Hamas için bu yeterli (bir başarı) olabilir.”

Kim bu isimler?

12. Sosyal medyada Filistin'e dair neden bu kadar kuşku uyandıran bilgiler var, tüm bu kuşkuları nasıl cevaplamalıyız?

Ne yazık ki toplum olarak bu tür videoları ve kuşku uyandıran bilgileri kabul edip yayınlamaya çok fazla meyilliyiz. Ama en azından bu şüphelere cevap verilse, kabul görmesi ve sanal ortamda yayılması çok daha az olur. Ne var ki birçok nedenden ötürü toplum atmosferi, şüpheleri çözmekten ziyade onları kabul etmeye daha meyilli görünüyor.

Kamuoyunu ilgilendiren en önemli ortamın, belki de resmi ortamlardan ve radyo-televizyon kurumlarından daha etkili olan sanal ortamlar olduğunu hepimiz görmekteyiz. Bu ortamdan yararlanmak, şüphelere cevap vermek, meselenin boyutlarını ve direnişin etkisini ortaya koymak amacıyla Filistin'in ve Siyonist rejimin güncel olaylarını, direnişin yükselişini, yerleşim yeri inşalarını ve direniş

ekseninin ilerleyişini konu alan birkaç dakikalık, hatta birkaç saniyelik kısa belgeseller üretebiliriz. Filistin topraklarının satıldıktan sonra geri alınmaya çalışıldığı yönündeki iddiaları çürüten bu ve benzeri içerikler, bahsi geçen belgeseller için uygun bir konu olabilir.

Filistin meselesini anlatmak için mevcut platformların geçmişte çok iyi kullanıldığını görmüştük. Mesela çoğumuz, Şehit Murtaza Mutahhari'nin şu sözünü hatırlıyoruz: “

“Bu zamanın Şimr'i, Moşe Dayan'dır!”

Günümüzde de bu konunun iyi ve anlaşılır bir şekilde ifade edilmesi için minberlerin, camilerin ve medyanın kullanılması gerekmektedir. Öyle sanıyorum ki cami ve minber ehli kimselerin ve diğer dini kurumların “Şia ve Filistin” ya da “Aşura ve Mücadele” gibi anahtar kelimeler arasındaki ilişkiyi bilmeleri ve bu alanda tam bir bilgi sahibi olmaları gerekiyor. Filistin meselesinin dinselleştirilmesi, bu meseleyi kamuya duyurmak için kullanılabilecek diğer stratejilerden biridir.

Öte yandan öğrencilerin Filistin meselesine dair tarihsel bilgilerini, anlayışlarını ve analizleri geliştirilecek şekilde bu mesele, üniversitelerde de ele alınmalı. Halihazırda birçok üniversitede Filistin araştırmalarına yönelik alanlar kurulmuş durumda. Her ne kadar geç kalmış bir uygulama olsa da artık bu bölümün uygun şekilde geliştirilmesiyle mevcut gecikmelerin telafisi mümkün olabilir.

FİLİSTİN, İSLAMÎ DİRENİŞ ve **AKSA TUFANI**

Elinizde bulunan bu eserde, tarih boyunca her üç din tarafından kutsal kabul edilen Filistin hakkındaki genel bir bilgiler verilmeye, Direni cephesinin mücadelesine ve İslam İnkılâbı'nın bu bağlamda ne gibi bir role sahip olduğuna değinilmiştir.

Ayrıca Aksa Tufanı operasyonu, kazanımları ve verilen desteklere değinildikten sonra Filistin mücadelesi ve özellikle Aksa Tufanı hareketi hakkında ortaya atılan şüphelere cevap verilmiştir.

Unutmayalım ki tüm Müslümanlar, bu mazlumların sesini dünyaya duyurmak, onlara zulmeden güçleri deşifre etmek, bu güçlerin fikri temellerini çürütmek, İslam'ı güçlendirmek ve yaymak için çalışmaya devam etmek, İslam aleyhindeki her türlü propagandayı fikri mücadeleyle etkisiz hale getirmek gibi görevlerle sorumludur.

Filistin'de öldürülen, yaralanan, zulüm gören her Müslüman, bize bu görevleri bir kez daha hatırlatmaktadır.